

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 39-40

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ*

Περί συμπληρώσεως τῶν περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ τῆς τῶν Μονῶν καὶ ἄλλων τινῶν συναφῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων.

Ἄναγκ. Νόμος ὑπ' ἀριθ. 1368. 1938

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν

Ἄρθρον 1.

Εἰς τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 338)1936 Ἄναγκαστικοῦ Νόμου μέλη τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ προστίθενται ὁ παρα τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐργασιαστικῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας Νομικὸς Σύμβουλος καὶ ὁ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Γεωργίας Διευθυντὴς τῶν Δασῶν, ἀναπληρούμενος ἐν περιπτώσει κωλύματός του ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του ὡς Διευθυντοῦ Δασῶν.

Ἄρθρον 2.

Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 14)22 Σεπτεμβρίου 1931 Διατάγματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας κλπ. διατάξεων» ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον καθιστᾶ ἐκ τῶν μελῶν του πενταμελὴ ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Προέδρου, ἕξ ἐνὸς τῶν κληρικῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, ὅστις καὶ ἀναπληροῖ τὸν κωλυόμενον Πρόεδρον, τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ δύο ἐκ τῶν λαϊκῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου. Μετὰ τῶν τακτικῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ὀρίζει καὶ τοὺς ἀναπληρωτὰς αὐτῶν ἐκ τῶν λοιπῶν μελῶν του.

Εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον μεταβιβάζει μέρος τῆς δικαιοδοσίας του ἀπεριορίστως.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρισταμένων τεσσάρων τοῦλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, αἱ δὲ ἀποφάσεις της λαμβάνονται διὰ ψήφων ἐπίσης τοῦλάχιστον τεσσάρων.

* Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως τεῦχος Α' 10 Σεπτεμβρίου 1938 ἀριθ. 316.

Ἄρθρον 3.

Ἀναπληρωταὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ αὐτοῦ περὶ κωδικοποιήσεως Διατάγματος μελῶν τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων Εἰρηνοδίκου καὶ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἐν περιπτώσει κωλύματος ἢ ἀπουσίας των, ὀρίζονται οἱ νόμιμοι αὐτῶν ὡς δημοσίων ὑπαλλήλων ἀναπληρωταί, τοῦ δὲ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπ(μ)ατος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ὁ ἐν τῇ Διευθύνσει τούτου ἀναπληρῶν αὐτόν.

Ἄρθρον 4.

1. Ἡ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 338 (1936) Ἄναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας κλπ. διατάξεων» γενομένη ἀπόσπασις Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Κράτους εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τοῦ ΟΔΕΠ, ἡ παρατεθεῖσα διὰ τοῦ ἀπὸ 11)17 Δεκεμβρίου 1937 Β. Διατάγματος μέχρι τῆς 18 Ἰουνίου 1938, παρατείνεται αὐτοδικαίως ἐπὶ διετίαν ἑτι, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους τῆς ὀγδόης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ἄναγκ. Νόμου 338 (1936), ἐν ἣ ἡ ἐσφαλμένως δημοσιευθεῖσα φράσις «ἐφ' ὅσον διατηρεῖ τὴν θέσιν» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ὀρθτῆς «ἐφ' ὃν διατηρεῖ τὴν θέσιν του». Ἡ ἰσχὺς τῆς διατάξεως ταύτης ἀρχεῖται τὴν 18ην Ἰουνίου 1938. Ἡ διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1938 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῶν Ἐργασιαστικῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας γενομένη δίμηνος καὶ πᾶσα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἄλλη παράτασις τῆς αὐτῆς ἀποσπάσεως καὶ αἱ κατὰ τὴν παράτασιν ταύτην γινόμεναι πράξεις ὑπὸ τοῦ ἐν ἀποσπάσει Νομικοῦ τούτου Συμβούλου ὡς Γεν. Διευθυντοῦ τοῦ ΟΔΕΠ ἢ τοῦ ΤΑΚΕ κυροῦνται.

2. Ἡ δευτέρα περίοδος τῆς 10 παραγράφου τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ 338)1936 Ἄναγκαστικοῦ Νόμου ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς : «Εἰς τὰ μέλη τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς τὸν μετέχοντα τῶν Σωμάτων τούτων Βασιλικὸν Ἐπίτροπον παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ ἀποζημίωσις δραχμῶν 150 δι' ἐκάστην συνεδρίασιν, μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν συνόλῳ τὰς δραχμὰς 750, δι' ἐκάτερον σῶμα, εἰς δὲ τοὺς γραμματεῖς τῶν σωμάτων τούτων, ὑπ' αὐτῶν ὀριζομένους ἐκάστοτε ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ΟΔΕΠ, καταβάλλεται ἀποζημίωσις δραχμῶν 100 κατὰ συνεδρίασιν.

Ἄρθρον 5.

Ἡ οἰκονομικὴ χορῆσις τοῦ ΟΔΕΠ εἶναι ἐνιαυσία,

ἀρχομένη τὴν 1ην Ἀπριλίου καὶ λήγουσα τὴν 31ην Μαρτίου τοῦ ἐπομένου ἔτους. Ἡ διάταξις αὕτη ἰσχύει καὶ διὰ τὰ λήξαντα οικονομικὰ ἔτη 1936—1937 καὶ 1937—1938, τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1936—1937 νοουμένης ὅτι παρετάθη μέχρι 31ης Μαρτίου 1937 μὲ προσάξεισιν κατὰ τὸ τέταρτον τῶν διὰ τὸ ἔτος 1936 ἐγκριζομένων ἐσόδων καὶ ἐξόδων.

Ἄρθρον 6.

1. Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου 4 τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὡς ἄνω περὶ κωδικοποιήσεως Διατάγματος καὶ τοῦ ἀντικαταστήσαντος αὐτὸ ἐδαφ. 5 τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ἀναγκαστ. Νόμου 338)1936, εἶναι, ὅτι οἱ κατὰ τὴν διάταξιν αὐτὴν δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ ἐφ' ὠρισμένη μηνιαία ἀμοιβῇ προσληφθέντες δικηγόροι αὐτοῦ, εἴτε ὡς νομικοὶ Σύμβουλοι, εἴτε ὡς βοηθοὶ αὐτῶν τιτλοφορηθέντες, δὲν ἦσαν ὑπάλληλοι τοῦ ΟΔΕΠ, ἀλλ' ἀπλῶς πληρεξούσιοι αὐτοῦ δικηγόροι, ἐφ' ὠρισμένη δικηγορικῇ ἀμοιβῇ, μὴ δικαιούμενοι συνεπῶς μετὰ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον λήξιν ἢ κατάργησιν τῆς πρὸς αὐτοὺς πληρεξουσιότητος εἰς ἀποζημίωσιν εἴτε κατὰ τοὺς νόμους περὶ προστασίας τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, εἴτε κατὰ τοὺς περὶ καταγγελίας τῆς Συμβάσεως ἐργασίας νόμους.

2. Τὸ ἐδάφιον 5 τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 338 (1936) ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«5. Διορίζει ἐπὶ συμβάσει διαρκείας τοῦλάχιστον πέντε ἐτῶν ἐπὶ ἀμοιβῇ ἐγκρινομένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Θερησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας μετὰ πρότασιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ, μέχρι τεσσάρων νομικῶν συμβούλων τοῦ ΟΔΕΠ, δικηγόρους ἐν Ἀθήναις καὶ μέχρι πέντε βοηθοὺς αὐτῶν, ὑποχρούς νὰ ἐπιμελῶνται τῶν νομικῶν καὶ δικαστικῶν ὑποθέσεων τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Μονῶν καὶ τοῦ TAKE καὶ μὴ δικαιούμενους νὰ διατηρῶσιν ἴδια δικηγορικὰ γραφεῖα, οὐδὲ νὰ παρίστανται, καὶ δι' ἄλλους πελάτας τῶν ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν καὶ ἄλλων δημοσίων ἀρχῶν καὶ τῶν πάσης φύσεως Δικαστηρίων.

Οὗτοι γνωμοδοτοῦσιν ἐπὶ παντὸς ἐρωτήματος τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν του ἢ τοῦ TAKE, ἐκπροσωποῦντες, ἐντολῇ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας ἢ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, καὶ ἐνώπιον παντὸς Δικαστηρίου καὶ Ἀρχῆς τὸν Ὄργανισμόν, τὰς Μονὰς καὶ τὸ TAKE.

Εἰς ἓνα τῶν νομικῶν τούτων Συμβούλων, κατὰ προτίμησιν τακτικὸν ἢ ἑκτακτικὸν ἢ ἐπικουρικὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀνατίθεται ἢ Διευθύνσις τῆς Δικαστικῆς ὑπηρεσίας ΟΔΕΠ, δικαιούμενον νὰ λαμβάνῃ τὰ ἐπιδιδόμενα εἰς τούτον ἔγγραφα καὶ νὰ υπογράφῃ τὰ ἀποδεικτικὰ ἐπιδόσεως. Αἱ ὑφιστάμεναι ἤδη συμβάσεις μετὰ νομικῶν συμβούλων καὶ βοηθῶν αὐτῶν θεωροῦνται λήξασαι μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἄνευ τινὸς δικαιώματος τούτων πρὸς ἀποζημίωσιν, δικαιουμένων εἰς ἀναπρόσληψιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος. Καὶ ἐπὶ τῶν ἤδη προσληφθησο-

μένων νομικῶν Συμβούλων καὶ βοηθῶν ἰσχύουσι τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁρισθέντα.

3. Ἡ πρώτη περίοδος τῆς πέμπτῃς παραγράφου τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ἀναγκ. νόμου (1936) ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«Οἱ προσλαμβανόμενοι ὡς νομικοὶ σύμβουλοι τοῦ ΟΔΕΠ ἐπὶ συμβάσει πρέπει νὰ διατελῶσι δικηγόροι καὶ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἢ τοῦλάχιστον παρ' Ἐφέταις».

Ἄρθρον 7.

Εἰς τὴν παράγραφον δ' τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 19)20 Νοεμβρίου 1935 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Νόμου 4684», τὴν ἀντικαταστήσασαν τὴν παράγραφον 10 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ περὶ κωδικοποιήσεως Διατάγματος τῆς 14)22 Σεπτεμβρίου 1931 προστίθεται κατὰ συνέχειαν ἡ ἑξῆς περίοδος :

Τὰ συμβόλαια ταῦτα δύνανται νὰ ὑπογράφωνται καὶ ὑπὸ μόνου τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ΟΔΕΠ, θεωρομένου ἐν τούτῳ ὡς αὐτοδικαίως ἐκπροσωποῦντος καὶ τὴν οἰκίαν Μονήν, ἐφ' ὅσον δὲν παρίσταται εἰδικὸς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς, κυροῦνται δὲ καὶ τὰ οὕτω μέχρι σήμερον ὑπογραφέντα τοιαῦτα συμβόλαια.

Ἄρθρον 8.

1. Τὸ κατὰ τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 39 (1936) Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5438 «περὶ καταστατικοῦ νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» παρεχόμενον ἐπίδομα εἰς τὸν Ἀρχιερέα μόνιμον Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Διακονίας ταύτης.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο δύναται νὰ καταβάλληται εἰς τὸν δικαιούχον κατὰ μῆνα ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ ἐπὶ συμψηφισμῶ εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ «περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ὑπ' ἀριθ. 41)1938 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου εἰσφορᾶν τοῦ ΟΔΕΠ ἐκ δραχμῶν 100.000, τοῦ ὑπολοίπου καταβαλλομένου κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τῆς χρήσεως.

Ἡ ἐναρξὶς τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης παραγράφου ἀνατρέχει εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐναρξέως τῆς ἰσχύος τοῦ Ἀναγκαστ. Νόμου 39 (1936).

2. Πρὸς κάλυψιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ νόμου 5187 «περὶ καταστατικοῦ νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» δαπανῶν ἐκδόσεως τοῦ ἐπισήμου δελτίου, «Ἐκκλησία», αἵτινες βαρύνουσι τὸν ΟΔΕΠ, οὗτος κατὰ μῆνα Μάϊου καὶ Νοέμβριον ἐκάστου ἔτους καταβάλλει διὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀνά δραχμᾶς 30.000 κατὰ διμηνον δὲ τὰς ἐπὶ τούτῳ κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον γενομένας ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ μισθοδοτουμένων κληρικῶν καὶ τακτικῶν ὑπαλλήλων κρατήσεως, αἵτινες ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1938 ὀρίζονται κατὰ μῆνα ἐπὶ μὲν ἀποδοχῶν πλέον τῶν 1.800 δραχμῶν μέχρι δραχμῶν 3.000 εἰς δραχμᾶς δέκα, ἐπὶ δὲ ἀποδοχῶν πλέον τῶν δραχμῶν 3.000, μέχρι δραχμῶν 5.000 εἰς δραχ. 20, ἐπὶ ἀποδοχῶν δὲ πλέον

τῶν δραχμῶν 5.000 εἰς δραχμὰς 30. Ἐπὶ ἀποδοχῶν μέχρι 1.800 δραχμῶν οὐδεμία κράτησις ἐνεργεῖται ἀπὸ τῆς αὐτῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1938.

*Ἄρθρον 9.

1. Πᾶσα ἀπαίτησις τοῦ ΟΔΕΠ κατὰ τρίτου ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας εἶναι ἔντοκος πρὸς 8 ο)ο ετησίως, ἀφ' ἧς ἐγεννήθη, πλὴν ἂν διὰ συμβάσεως συνωμολογήθη ἢ δι' εἰδικῆς διατάξεως νόμου ὠρίσθη ἀνώτερος ἢ κατώτερος τοιοῦτος, ὅτε καταβάλλεται οὗτος μέχρι τοῦ κατὰ τὸν γενικὸν περὶ τόκου νόμον ἐπιτρεπομένου ἀνωτέρου συμβατικοῦ.

Τόκοι ὀφειλόμενοι πρὸς τὸν ΟΔΕΠ καθίστανται ἐπίσης ἔντοκοι καὶ συγκεφαλαιοῦνται κατ' ἔτος ἀνευ ὀχλήσεως τοῦ ὀφειλέτου, ἀσφαλιζόμενοι καὶ αὐτοὶ πάντες, ἐφ' ὅσον προέρχονται ἐκ τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ἐτῶν, ὡς καὶ διὰ τὸν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν χρόνον, διὰ τῆς πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ Κεφαλαίου ἐγγεγραμμένης τυχὸν ὑποθήκης καὶ ἐν τῇ σειρᾷ ταύτης, ἀνευ ἐγγραφῆς ἄλλης ὑποθήκης.

2. Οὐδέποτε διατίσσεται προσωρινῇ ἐκτέλεσιν κατὰ τοῦ ΟΔΕΠ, οὐτε ἰσχύει διαταχθεῖσα, ἐπὶ πάσης δὲ τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως κατ' αὐτοῦ ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν ἢ ὑπὸ τούτου ἀσκηθεῖσα αἴτησις περὶ ἀναίρεσως, ὡς καὶ ἡ πρὸς ἐνάσκησιν ταύτης προθεσμία.

3. Ἐκτέλεσις τελεσιδίκου ἀποφάσεως κατὰ τοῦ ΟΔΕΠ, ὁπωσδήποτε γενομένη, ἀπαλλάσσει αὐτὸν πάσης πρὸς οἰονδήποτε τρίτον εὐθύνης του καὶ πρὸς αὐτὸν ἔτι τὸν πραγματικὸν δικαιούχον.

4. Αἱ διατάξεις τῶν κεφαλαίων Στ' «περὶ ἐνεχύρου», Ζ' «περὶ ὑποθήκης», καὶ Θ' «Δικονομικαί», τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 17ης Ἰουλίου 13 Αὐγούστου 1923 «περὶ εἰδικῶν διατάξεων ἐπὶ ἀνωτύμων Ἐταιρειῶν», ὡς ἤδη ἰσχύουσιν, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ ΟΔΕΠ, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντιτίθενται εἰς τὰς περὶ τούτου εἰδικὰς διατάξεις, μὴ προσαπαιτουμένης διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ ΟΔΕΠ ἐφαρμογὴν αὐτῶν εἰδικῆς τινος ἐγκρίσεως ἢ ἀδείας.

Ὑποθήκαι ἐγγραφεῖσαι ἢ ἐγγραφησόμεναι ὑπὲρ τοῦ ΟΔΕΠ δυνάμει προσυμφώνων παροχῆς ὑπ' αὐτοῦ δανείων διατηροῦσι πλήρη τὰ ἐκ τῆς σειρᾶς τῆς ἐγγραφῆς δικαιώματα αὐτοῦ ὡς ἐνυποθήκου δανειστοῦ ἀπέναντι τοῦ ὀφειλέτου καὶ παντὸς τρίτου, ἐφ' ὅσον δὲν καθυστέρησεν πέραν τοῦ ἐνὸς ἔτους ἢ σύνταξις τοῦ συμβολαίου περὶ καταβολῆς τοῦ δανείου, καὶ ἂν ἔτι δὲν ἐγένετο ἐπὶ τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης σημειώσεις περὶ τῆς καταβολῆς.

5. Πᾶσα κατὰ τοῦ ΟΔΕΠ ἀπαίτησις ἢ δικαίωμα καὶ πᾶν χρέος αὐτοῦ ὀφειλόμενον πρὸς οἰονδήποτε δικαιούχον, ἐξαιρέσει τῶν κατὰ νόμον ὑποκειμένων εἰς παραγραφὴν ἐν βραχυτέρῳ χρόνῳ, παραγράφονται ὑπὲρ τοῦ ΟΔΕΠ, ἐὰν ἐντὸς πέντε ἐτῶν, ἀφ' ἧς παρήχθησαν, δὲν ἠγέρθη κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἢ δὲν ἀνεγνωρίσθησαν ὑπ' αὐτοῦ ρητῶς.

6. Ὁ ΟΔΕΠ εἰς ἐξόφλησιν πάσης πρὸς αὐτὸν ὀφειλῆς ὑπαλλήλων του καὶ ὑπηρετῶν καὶ δικηγόρων ἢ ὑπ' αὐτοῦ μισθοδοτουμένων τοιούτων ἄλλων ὀργανισμῶν ἢ ὑπηρεσιῶν ἢ πρῶν τοιούτων ἢ κληρικῶν δικαιούται νὰ παρακρατῇ ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει τὰ ποσὰ

τῶν μηνιαίων αὐτῶν ἀποδοχῶν ἢ συντάξεων ἢ περιθάλψεων καὶ πάσης ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας ἀπαιτήσεως τῶν κατὰ τοῦ Ὄργανισμοῦ καὶ νὰ συμψηφίσῃ αὐτὰ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλῆν. Ἐν ὁπωσδήποτε γενομένη ἢ γενησομένη ἀποχωρήσει ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοιοῦτου ὀφειλέτου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ΟΔΕΠ, τὸ μὲν Ταμεῖον Προνοίας ἐξοφλεῖ ἐπὶ συμψηφισμῶ τὴν πρὸς τὸν Ὄργανισμὸν ὀφειλὴν αὐτοῦ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμεῖου τούτου καταβλητέων τῷ ὑπαλλήλῳ ἢ τεῖς κληρονόμοις του ἢ ἄλλοις δικαιουμένοις βοηθήματος ἢ ἀποδοδομένων κρατήσεων, τὸ δὲ Δημόσιον ἢ ἄλλος βαρυνόμενος καταβάλλει τῷ Ὄργανισμῶ εἰς ἐξόφλησιν τὸ τρίτον τοῦ καταβαλλομένου αὐτῷ ἢ τῇ οἰκογενεῖα του μισθοῦ ἢ συντάξεως, παρακρατοῦν αὐτὸ ἐκ τούτων.

7. Αἱ πάσης φύσεως ἀποδοχαὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ΟΔΕΠ, ὡς καὶ αἱ συντάξεις, μερίσματα, βοηθήματα ἢ ἐπιστροφὰι κρατήσεων δὲν ἐκχωροῦνται, οὐδὲ κατάσχονται.

Κατ' ἐξαιρέσιν ἐπιτρέπεται ἐκχώρησις καὶ κατάσχεσις τῶν ἀποδοχῶν, συντάξεων καὶ μερισμάτων εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις :

α') Μέχρι 25 % δι' ἔξοδα διατροφῆς τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων ἢ διὰ χρέη ἐκ πάσης αἰτίας πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ

β') Μέχρι 25 % λόγῳ χρεῶν πρὸς ὄργανισμὸν Δημοσίου δικαίου ἐκ δανείων συναφθέντων ἀνευ παροχῆς ἐμπραγμάτου ἀσφαλείας ἢ ἐκ βραχυπροθέσμων πιστώσεων παρεχομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου.

Ἐπίσης ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαιρέσιν ἢ κατάσχεσις τῶν ἐφ' ἀπαξ βοηθημάτων ἢ ἐπιστροφῶν κρατήσεων μέχρι τοῦ συνόλου τούτων διὰ χρέη πάσης φύσεως πρὸς τὸ Δημόσιον ἢ πρὸς ἀσφαλιστικὸς ὄργανισμὸς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτικῶν ἐν γένει, τοῦ Δημοσίου προτιμωμένου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀνεξαρτήτως χρόνου κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως.

Ἐπὶ συρροῆς κατασχέσεων, περὶ ὧν τὸ ἐδάφιον 2 τῆς παρούσης παραγράφου, τὸ σύνολον αὐτῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ἐν τρίτον τῶν ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ σημειουμένων παροχῶν, προτιμωμένης τῆς ἔνεκα διατροφῆς τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων ἀνεξαρτήτως χρόνου κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως ἢ ἀναγγελίας τῆς ἐκχωρήσεως. Αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἐδαφίῳ 2 ἐκχωρήσεις ἢ κατασχέσεις, ἐκτελοῦνται κατὰ σειρὰν κοινοποιήσεως ἢ ἀναγγελίας εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον.

Τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπιτρεπόμενα ὄρια ἐκχωρήσεως καὶ κατασχέσεως ὑπολογίζονται ἐπὶ τοῦ ἀκαθάρτου ποσοῦ τῶν κατὰ τὸ ἐδάφιον 2 τῆς παρούσης παραγράφου παροχῶν.

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν τίγονται αἱ βάσει εἰδικῶν διατάξεων ἐπιτρεπόμεναι ἐκχωρήσεις διὰ τὴν σύναψιν οἰκοδομικῶν δανείων ὑπὸ τῶν δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτικῶν.

8. Ἀπὸ τῆς ὁπωσδήποτε γενομένης ἢ ἐπελευσομένης ἀποχωρήσεως οἰονδήποτε ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ ἀμειβομένου κατὰ μῆνα ἢ μισθοδοτουμένου προσώπου πᾶσα κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησις τοῦ ΟΔΕΠ καθίσταται ἀ-

μέως άπαιτητή, αύξινομένου του τυχόν συνωμολογημένου ελάσσονος έπιτοκίου εις 6 ο)ο έτησίως.

9. 'Η εις χειρας του ΟΔΕΠ ως τρίτου κατάσχεσις είναι άπολύτως άκινρος και άποδίδει ούτος άζημίως τά κατασχεθέντα, εάν δέν έπεβλήθη αύτη δυνάμει άδειας του Προέδρου των Πρωτοδικών, άναφερομένης σαφώς έν τω κατασχετηρίω, εάν έτι ή άπαιτησις, δι' ήν επιβάλλεται ή κατάσχεσις, στηρίζεται επί τελεσιδίκου άποφάσεως ή οίουδήποτε άλλου δημοσίου έγγραφου.

10. 'Η υπό της παραγράφου 8 του άρθρου 33 του υπ' αριθ. 356 (1936) 'Αναγκαστικού Νόμου προβλεπόμενη προθεσμία προς σύνταξιν συμβολαίων των νομικών προσώπων υπό συμβλαιογράφων προτεινομένων υπό τούτων δύναται, όσον άφορα τα υπό του ΟΔΕΠ συναπτόμενα συμβόλαια, να δρίζεται εκάστοτε υπό τούτου διά χρονικόν διάστημα μέχρι ενός έτους.

11. Εις την όγδόην παράγραφον του άρθρου 20 του αύτου περι κωδικοποιήσεως Διατάγματος, ως αύτη αντικαισάθη διά της δευτέρας παραγράφου του άρθρου 8 του νομοθετικού Διατάγματος της 19)20 Νοεμβρίου 1935, προστίθενται αι εξής περιόδοι :

«Προκειμένου 1) περι διαφορών του ΟΔΕΠ εξ εισοδημάτων της ρευστοποιητέας περιουσίας ή δανείων χορηγηθέντων προς τρίτους είτε έν των ρευστών κεφαλαίων Μονής, είτε εξ ιδίων του 'Οργανισμού, 2) περι αντιδικιών προς Μονάς, 3) περι συμβασιακώς μετά τρίτων τακτοποιηθεισών είτε υπό του Γενικού 'Εκκλησιαστικού Ταμείου, είτε υπό του ΟΔΕΠ υποθέσεων περι άκινήτου ή μη περιουσίας, 4) περι διαφορών έν γένει του ΟΔΕΠ προς τρίτους (α) λ)σμόν έαυτου ως νομικού προσώπου και ούχι εξ ονόματος Μονής, τόν επιβληθησόμενον όρκον όμνεί ο Γενικός Διευθυντής ως αντιπρόσωπος αύτου, τούτου δέ κωλυόμενου, έλλείποντος ή άπουσιάζοντος, ό νόμιμος αύτου άναπληρωτής. Κατά πάσαν περιπτώσιν ό όρκος διατυπώται υπό τόν τύπον του πιστεύειν και μη γινώσκειν, εις την τροποποίησιν δέ ταύτην του τύπου δύναται να προβή ή Γεν. Διευθυντής, ή ό 'Ηγούμενος κατά την δόσιν του όρκου και έν ή περιπτώσει διευτυπώθη άλλως, χωρίς να είναι αναγκαία ή πρόκλησις άποφάσεως περι τούτου».

'Αρθρον 10.

Εις τó άρθρον 2 του νόμου 4596 «περι 'Ιεροκήρυκων, ως αντικαθίσταται διά του 'Αναγκαστικού Νόμου της 28)31 'Οκτωβρίου 1935 «περι τροποποιήσεως του νόμου 4596» προστίθεται τελευταία παράγραφος έχουσα ούτω :

Διά την άπονομήν συντάξεως εις τούς ιεροκήρυκας εφαρμόζονται αι ισχύουσαι εκάστοτε διατάξεις περι συντάξεως των πολιτικών ύπαλλήλων.

Οι ιεροκήρυκες, έξερχόμενοι της έδρας της Μητροπόλεως εις απόστασιν μείζονα των 8 χιλιομέτρων προς εκτέλεσιν της ύπηρεσίας των δικαιούνται εις άπόληψιν των τε οδοιπορικών αυτών έξόδων, εις ά έν πάση περιπτώσει δικαιούνται έξερχόμενοι της έδρας ως και οι όμοιοβάθμιοι δημόσιοι υπάλληλοι και εις άποζημίωσιν ίσην προς τó ήμισυ του βασικού ήμερησιου μισθού των δι' εκάστην εκτός της έδρας δια-

νυκτέρευσιν, αίτινες δέν δύνανται να υπερβώσιν τās 120 έτησίως.

'Αρθρον 11.

Κατά την άληθή έννοιαν της τελευταίας παραγράφου του άρθρου 13 του αύτου περι κωδικοποιήσεως Διατάγματος της 14)22 Σεπτεμβρίου 1931 τά εκ της μετατροπής των κεφαλαίων προσκτώμενα ή επί οίωνδήποτε άκινήτων των Μονών άνγειρόμενα άστικά κτήματα και κτίρια άνήκουσιν εις τά υπό την διαχείρισιν του ΟΔΕΠ κεφάλαια της Μονής, ής ρευστά κεφάλαια διετεθήσαν διά την άπόκτησιν ή άνέγερσιν και ήτις καθορίζεται υπό του Κεντρικού Συμβουλίου. Πάσαι αι σχετικαι δαπάναι καταβάλλονται εκ των ρευστών τούτων κεφαλαίων, έντελλόμεναι υπό του ΟΔΕΠ μετ' ειδικήν έγκρισιν του Κεντρικού Συμβουλίου εκάστοτε.

'Εκ των αυτών κεφαλαίων των ιδιοκτητηριών Μονών θέλουσι καταβληθῆ και οίαιδήποτε προς τρίτους άποζημιώσεις, εις άς τυχόν θά ύποχρεωθῆ συμβυτικώς ή δικαστικώς ο ΟΔΕΠ λόγω της κατ' έφαρμογήν του άρθρου 1 του άπό 19)20 Ν)βρίου 1935 'Αναγκαστικού Νόμου περι τροποποιήσεως του Νόμου «4684» λύσεως μακροχρονίων μισθώσεων.

'Αρθρον 12.

1. 'Η άληθής έννοια της προτελευταίας παραγράφου του άρθρου 16 του άπό 14)22 Σ)βρίου 1931 Διατάγματος περι κωδικοποιήσεως είναι, ότι διά της διατάξεως αύτης δέν δημιουργείται ύποχρέωσις του ΟΔΕΠ όπως πωλήση προς τούς έν αύτη άναφερομένους ύπομισθωτάς τά υπ' αυτών ύπομισθωμένα γήπεδα, αλλά καθορίζεται άπλώς ότι επιτρέπεται εις τó Κεντρικόν Συμβούλιον του ΟΔΕΠ, όπως άνευ δημοπρασίας πωλήση εις εκαστον των έν τω άρθρω τούτω προσδιοριζόμενων, εκτάσεως μέχρι τριών (3) στρεμμάτων, έφ' όσον ή σύμβασις της ύπομισθώσεως του υπό του ζητούντος την άγοράν αύτου έχη συναφθῆ κατά τόν καθοριζόμενον χρόνον διά συμβολαιογραφικόν έγγραφον και υπό τούς λοιπούς έν αύτω όρους, επιβάλλῃ δέ εις τās ούτω συντελεσθησόμενας άγοραπωλησίας ρητώς τόν όρκον, ότι αύται γίνονται ούχι προς έμπορικήν εκμετάλλευσιν.

2. Αι ήδη βάσει της άνωτέρω διατάξεως συντελεσθεισαι άγοραπωλησαι γηπέδων προς ύπομισθωτάς κυρούνται, τελούσι δέ υπό τόν ως άνω όρκον και άν έτι ούτος δέν έχη τυχόν τσῆ έν τοις σχετικοις συμβολαίοις.

3. 'Η άνωτέρω πρώτη παράγραφος του παρόντος άρθρου και ή, ως άνω, διάταξις του άρθρου 16 του Κωδ. Νόμου 4684 ισχύουσι μόνον επί δύο μήνας άπό της ισχύος του παρόντος Νόμου. Συνεπώς έντός του διμήνου τούτου εκείνοι εκ των άνωτέρω ύπομισθωτών, ύπερ των όποιων συντρέχουσιν οι, ως άνω, όροι και οι όποιοι δέν ήγόρασαν ήδη τó υπ' αυτών ύπομισθωμένων κατά τούς όρους αύτους γήπεδον, ούδ' έξήτησαν την κατά τά άνωτέρω άγοράν αύτου, δύνανται να ζητήσωσι ταύτην, υποβάλλοντες εις τόν ΟΔΕΠ την σχετικήν αίτησίν των, μετά των άποδεικνυόντων την ύπαρξιν των, ως άνω, όρων δικαιολογητικών, έγκρινομένης δέ της αίτήσεώς των υπό του

Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐντὸς τῆς ὑπ' αὐτοῦ ταχθησομένης προθεσμίας, οὐχὶ βραχυτέρας τῶν δύο μηνῶν, προσέλθωσι πρὸς ὑπογραφήν τοῦ σχετικοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας συμβολαίου, οὔτινος ἢ ἐν γένει δαπάνη βαρύνει αὐτούς, καταβάλλωσι δὲ τότε τὸ ὀρισθησόμενον ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ὡς προκαταβλητέον μέρος τοῦ τιμήματος, οὔτινος ἢ πρώτη δόσις ὀρίζεται οὐχὶ μεῖζον τοῦ 1)3 τῶν ὑπολοίπων καταβλητέων εἰς 12 ἐτησίαις ἴσας τοκοχρεωλυτικὰς δόσεις ἐπὶ τόκῳ 8 ο)ο ἐτησίως ἀκυρουμένης αὐτοδικαίως ἐν μὴ ἐκτελέσει τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν τῆς ἐν λόγῳ ἐγκρίσεως καὶ τῆς ἐφ' ἧς αὕτη αἰτήσεως.

4. Τὸ τίμημα τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον γνησομένων πωλήσεων, δι' ἑκτασιν μέτρων 1000 τετραγ. μέτρων δύναται ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ νὰ ὀρισθῇ κατώτερον τοῦ ὀρισθέντος, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ Κωδ. Νόμου 4684, διὰ τῆς ἀποτιμήσεως τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς, ἀλλ' οὐχὶ κάτω τῶν 80 ο)ο τῆς ἀποτιμήσεως ταύτης. Ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης δύναται κατὰ τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀνέλεγκτον κρίσιν του νὰ κάμῃ τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ ΟΔΕΠ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀγορασάντων ἥδη δυνάμει τῆς προτελευταίας παραγράφου τοῦ περὶ κωδικοποιήσεως Διατάγματος τῆς 14)22 Σεπτεμβρίου 1931 ὑπομισθωμένα οἰκόπεδα, οὔτινες ἐντὸς τῆς αὐτῆς διμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἤθελον ὑποβάλλει σχετικὴν αἴτησιν, συμπηφίζον τὸ τυχὸν ἐκπεστέον μέρος τοῦ τιμήματος εἰς ἴσον μέρος τοῦ ὀφειλομένου ὑπολοίπου.

Ἄρθρον 13.

Ἐπιτρέπεται εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ ΟΔΕΠ, ὅπως ἐντὸς ἑξαμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀποφασίσῃ τὴν ἄνευ δημοπρασίας καὶ ἐπὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ καθορισθησομένοις τιμήμασι πώλησιν :

α.) Γηπέδων τοῦ ὅλου κτήματος Βουλιαγμένης, κειμένων ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου αὐτῆς, πρὸς τοὺς παρὰ τῆς Ἄνω. Ἐταιρείας «Λουτρόπολις Βουλιαγμένη» ὑπομισθώσαντας ταῦτα, ἐὰν αἱ ὑπομισθώσεις αὐτῶν ἔχωσι συναφθῆ διὰ συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων διὰ χρονικὸν διάστημα τοῦλάχιστον 25 ἐτῶν ἢ οἱ ὑπομισθωταὶ αὐτῶν ἀνήγειρον πρὸς τῆς 31 Δεκεμβρίου 1935 μόνιμον οἰκίαν, δὲν προβλέπωνται δὲ ὑπὸ τῆς παραγρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 12 τοῦ παρόντος.

Πρὸς ἕκαστον τῶν τοιούτων ὑπομισθωτῶν ἐπιτρέπεται νὰ ἀποφασισθῇ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἢ πώλησις ἐνὸς μόνου συνεχοῦς γηπέδου, ἐκτάσεως μέχρι τριῶν (3) στρεμμάτων, ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ σχετικῆς αἰτήσεως μετὰ τῶν ἀναγκαίων δικαιολογητικῶν ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς τριμήνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος. Ἀποφασισθεῖσης δὲ τῆς πωλήσεως, ὑποχρεοῦται, ὃ ὑπὲρ οὗ αὕτη, ὅπως ἐντὸς τῆς εἰς αὐτὸν ταχθησομένης ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ προθεσμίας προσέλθῃ πρὸς ὑπογραφήν τοῦ σχετικοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας συμβολαίου, οὔτινος ἢ ἐν γένει δαπάνη ἐπιβαρύνει τὸν ἀγοραστήν, καταβάλλῃ δὲ τότε τοῦλάχιστον τὸ 1)3

τοῦ ὀρισθέντος ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τιμήματος, τοῦ ὑπολοίπου, ἐπὶ πρώτη ὑποθήκῃ τοῦ πωλουμένου γηπέδου, πιστουμένου ἐπὶ τόκῳ 8 ο)ο ἐτησίως καὶ ἐξοφλητέου ἐντὸς δεκαετίας κατὰ τὴν μέθοδον τῆς συνθέτου τοκοχρεωλυσίας. Ἐν μὴ ἐκτελέσει τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν ἀκυροῦται αὐτοδικαίως ἡ ἐγκρίσις τῆς πωλήσεως καὶ ἡ δι' αὐτὴν ὑποβληθεῖσα, ὡς ἄνω, αἴτησις.

β.) Τιμημάτων, κειμένων εἰς τὰς θέσεις «Μικρὸν Καβούρι» καὶ «Μεγάλον Καβούρι» τοῦ αὐτοῦ κτήματος τῆς Βουλιαγμένης πρὸς ὑπομισθωτὰς συνεχομένων αὐτοῖς γηπέδων, δι' ἃ γήπεδα ἠτήσαντο οὗτοι τὴν κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ἀγοράν, ἐν τοσαύτῃ δὲ κατ' ἄνωτατον ὄριον ἐκτάσει, ὥστε αὕτη μετὰ τῆς τῶν ὡς ἄνω συνεχομένων γηπέδων νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὰ 10 στρέμματα. Ἡ τοιαύτη πώλησις ἐπιτρέπεται ἂν ἡ σχετικὴ αἴτησις τοῦ δικαιουμένου μετὰ τῶν οἰκείων δικαιολογητικῶν ὑποβληθῇ ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

Ἀποφασισθείσης δὲ τῆς πωλήσεως ἰσχύουσι διὰ τὴν κατάρτισιν αὐτῆς τὰ ἀνωτέρω ἐν ἐδαφίῳ α' τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ὀριζόμενα καὶ προσέτι, ὅτι ὁ ἀγοραστής, ἐπὶ χρηματικῇ ποιῆ, τριπλασίαν τοῦ τιμήματος καὶ ἀσφαλιζομένη διὰ πρώτης ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ πωλουμένου τιμήματος καὶ τοῦ συνεχομένου γηπέδου, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐπὶ τριακονταετίαν διατηρῇ καὶ ἀνανεώνῃ τὰ ἐπ' αὐτοῦ πευκόδενδρα, μὴ τεμαχίσῃ δὲ τὴν ὅλην ἑκτασιν μετὰ τοῦ συνεχομένου γηπέδου, ἦν μόνον ὀλόκληρον καὶ μὲ τοὺς ἄνω περιορισμοὺς καὶ βάρους ὑποθηκικὸν δύναται νὰ μεταβιβάσῃ.

Ἄρθρον 14.

Αἱ δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ ἀνωτέρω Ἄναγκ. Νόμου τῆς 29)20 Νοεμβρίου 1935 διατάξασαι τὴν ἀποβολὴν (ἔξωσιν) τῆς μισθωτρίας Ἄνω. Ἐταιρείας «Λουτρόπολις Βουλιαγμένη» ἐκ τοῦ Κτήματος Βουλιαγμένης» δικαστικαὶ ἀποφάσεις αἱ ἐκτελεσθεῖσαι ἤδη κατὰ τῆς Ἐταιρείας αὐτῆς, συνεπῶς δὲ καὶ κατὰ τῶν ὑπομισθωτῶν ταύτης, διατηροῦσι πλήρη τὴν ἰσχύν των κατὰ τῶν ὑπομισθωτῶν τούτων, καὶ μετὰ τὴν πάροδον ἔτους ἀπὸ τῆς κατὰ τῆς, ὡς ἄνω Ἐταιρείας ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ἄνευ δὲ ἀνάγκης ἐπιδόσεώς των πρὸς τοὺς ὑπομισθωτὰς τούτους. Συνεπῶς διὰ τοὺς χώρους τοῦ κτήματος Βουλιαγμένης, οἱ ὅποιοι δὲν ἤθελον ἀγοραστῆ κατὰ τὰ δύο προηγούμενα ἀρθρα χωροῦσι κατὰ τῶν ὑπομισθωτῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐλκόντων δικαιώματα, οὔτινες θὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ κατέχωσι τοὺς ἀπωλήτους αὐτοὺς χώρους μετὰ τὴν πάροδον τῶν προθεσμίων τῶν δύο προηγούμενων ἀρθρων, αἱ ἀστικαὶ καὶ ποινικαὶ εὐθύνη διὰ τὴν μὴ ἐγκατάλειψιν ἢ διὰ τὴν ἀνακατάληψιν τῶν χώρων αὐτῶν, δικαιουμένου τοῦ ΟΔΕΠ καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ εἰδικῶς καθ' ἕκαστον τῶν τοιούτων αὐθαίρετως κατόχων τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἐξωστικῶν ἀποφάσεων, ἢ ἀναβολὴ ἢ ἀναστολὴ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ Δικαστήρια.

Ἄρθρον 15.

Οἱ διεξάγοντες τὰς δίκας τοῦ ΟΔΕΠ νομικοὶ

Σύμβουλοι τῶν Ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τῆς προσηρημένης συμβάσεως εἰς τὸν Νόμον 4684 μεταξὺ ΟΔΕΠ καὶ Ἐθνικῆς Τραπέζης, θεωροῦνται αὐτοδικαίως πληρεξούσιοι δικηγόροι τοῦ ΟΔΕΠ.

*Ἄρθρον 16.

Μοναστηριακὰ δάση, δασικὰ ἐδάφη καὶ ἐν γένει δασικαὶ ἐκτάσεις τῆς ρευστοποιητέας περιουσίας τῶν Ι. Μονῶν, τῆς ὑπαγομένης ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ ΟΔΕΠ, δύνανται νὰ ἐκπονηθῶσιν ὡς ὅλα ἢ κατὰ τμήματα διὰ δημοκρασίας, μετ' ἀπόφασιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ, ἄνευ τῶν διατυπώσεων καὶ περιορισμῶν τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 1 τοῦ Νόμου 2763, ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶναι ἀπρόσοδα ἐντελῶς, ἢ ἢ ἀποδιδόμενη εἰς τὸν ΟΔΕΠ ἐξ αὐτῶν καθαρὰ ἐτησίᾳ πρὸς ὅσον κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν ἐκ τῶν πάσης φύσεως δασικῶν προϊόντων καὶ χορτονομῆς εἶναι κατωτέρα τῆς προσόδου, ἢν θὰ εἶχεν ὁ ΟΔΕΠ ἐκ τῆς πραγματικῆς ἀξίας τοῦ δάσους εἰς δραχμὰς, τομιζομένης πρὸς 4 ο)ο ἐτησίως.

Δύνεται τὸ Δημόσιον νὰ ἀσκήσῃ τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 2 τοῦ Νόμου 5763 δικαίωμα προτιμήσεως διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν δασῶν καὶ δασικῶν ἐκτάσεων τούτων εἰς τὴν κατὰ τὰ κατωτέρω καθορισθεῖσαν πραγματικὴν ἀξίαν, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ περὶ τούτου προσκλήσεως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, ὑποχρεουμένου διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀγορᾶς ταύτης νὰ καταβάλλῃ τὴν ἀξίαν ἐντὸς ἑξαμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐμπροθέσμου δηλώσεως.

Ἡ ἐξεύρεσις τῆς εἰς δραχμὰς πραγματικῆς ἀξίας τῶν δασῶν γίνεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς καταρτιζομένης δι' ἐκάστην περιφέρειαν Πρωτοδικείου, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας καὶ ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Γεωργίας Διευθυντοῦ τῆς Δασικῆς ὑπηρεσίας ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του, ὀριζομένου διὰ τῆς περὶ καταρτίσεως ἀποφάσεως, ἐνὸς δασολόγου ἰδιώτου, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ καὶ τοῦ ἀρχαιότερου τῶν Προέδρων τοῦ Πρωτοδικείου ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται ἢ ἐκπονητέα ἔκτασις, ἀναπληρουμένου ὑπὸ νεωτέρου Προέδρου ἢ ὑπὸ Πρωτοδίκου, ὀριζομένου διὰ τῆς περὶ τῆς καταρτίσεως ἀποφάσεως.

Ἄν τῆς Ἐπιτροπῆς μετέχῃ ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, προεδρεύει αὐτῆς οὗτος, ἄλλως προεδρεύει ὁ Διευθυντὴς τῶν δασῶν ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς του.

Ἡ περὶ τῆς ἀξίας τοῦ δάσους γνωμάτευσις τῆς Ἐπιτροπῆς λαμβάνεται κατὰ πλειοψηφίαν καὶ εἶναι ὑποχρεωτικὴ, ἢ δὲ δαπάνη ὀδοποιρικῶν ἐξόδων καὶ ἢ ἀμοιβῆ τῶν μελῶν αὐτῆς βαρύνει τὸν ΟΔΕΠ.

Ὡς ἀμοιβὴ ἐκάστου μέλους ἐκ τῶν ἐχόντων ὑπαλληλικὴν ἰδιότητα ὀρίζεται ἡμερησίᾳ ἀποζημιώσις ἴση πρὸς τὸ διπλάσιον τοῦ βασικοῦ (ἀρχικοῦ) μισθοῦ του. Ἐὰν περὶ τῆς ἀξίας τρεῖς διάφοροι ἐκδηλωθῶσι γνώμαι, πρὸς καθορισμὸν αὐτῆς λαμβάνεται ὁ μέσος ὁρος τῶν τριῶν ποσοτήτων.

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ ΟΔΕΠ ἐκάστοτε δι' ἀποφάσεων του ἠτιολογημένων καθορίζει τὰ δάση Μοναστηριακὰ, ἅτινα θεωρεῖ ἀπρόσοδα ἢ ἢ-

λαττωμένης προσόδου κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀνωτέρω παραγράφου, ὀρίζον καὶ τὴν κατὰ τὴν ἐκτίμησίν του ἀξίαν ἐκάστου κατὰ στρέμμα ἢ κατὰ τμήματα, ἢ ἐν ὅλῳ.

Ἀντίγραφα τῶν πρακτικῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου μετὰ τῶν σχετικῶν στοιχείων ὑποβάλλονται ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ, εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας, τὸ ὁποῖον ἐπιλαμβάνεται τοῦ καταρτισμοῦ τῶν Ἐπιτροπῶν πρὸς ἔκδοσιν τῶν σχετικῶν γνωματεύσεων.

Ἐὰν ἢ Ἐκτιμητικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν καταρτισθῇ, ἢ δὲν καταρτισθῇ νομίμως ἢ δὲν ἐκδώσῃ τὴν γνωμάτευσίν της ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας τοῦ ὡς ἀνω πρακτικοῦ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ, ἢ γενομένη ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ ἐκτίμησις θεωρεῖται ὀριστικὴ καὶ μὴ ἀμφισβητήσιμος.

Αἱ μέχρι δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου γενόμεναι ἐκποιήσεις δασῶν, δασικῶν ἐκτάσεων ὡς καὶ δασικῶν ἐδαφῶν, δι' αἷς ὑπεγράφησαν σχετικὰ συμβόλαια ἢ ἐκοινοποιήθησαν πρὸς τοὺς τελευταίους πλειοδότας ἐγκριτικαὶ ἀποφάσεις τοῦ ΟΔΕΠ καὶ δι' αἷς δὲν ἐφηρομόσθη ἢ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 1 τοῦ Νόμου 5763 θεωροῦνται ἔγκυροι.

*Ἄρθρον 17.

1. Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Νόμου 5187 «περὶ καταστατικοῦ Νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» μετὰ τὰς λέξεις «Γραμματέως Ἰ. Συνόδου τῶν Πατριαρχείων», προστίθενται ἢ φράσις «ἢ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου αὐτῶν, προκειμένου δὲ περὶ Μητροπολιτῶν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἔχουσιν ὑπηρεσίαν ἑμμισθον μονίμου δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἢ Ἱεροκήρυκος ἢ Πρωτοσυγκέλλου καὶ Γραμματέων Μητροπόλεων».

*Ἄρθρον 18.

Εἰς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ὡς ἀνω ἀπὸ 14)22 Σεπτεμβρίου 1931 Δ)γματος περὶ κωδικοποιήσεως προστίθεται τελευταία παράγραφος ἔχουσα οὕτω: «Μοναστηριακὰ κτήματα διατελοῦντα ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ δικαιώματος καὶ τῆς ἐμβατικιάσεως, κριθέντα δὲ ὡς διατηρητέα περιουσία τῶν Μονῶν, δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος εἰς τὴν ρευστοποιητέαν περιουσίαν τῶν ἰδιοκτητικῶν Μονῶν, κατόπιν ἀποφάσεων τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ, κυρουμένων διὰ Διαταγμάτων ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένων καὶ προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας.

*Ἄρθρον 19.

Ἡ παράγραφος 1 καὶ 2 ὡς καὶ ἡ παράγραφος 3 μέχρι τοῦ ἐδαφίου γ' συμπεριλαμβανομένου, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 338)1936 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι:

1) Ἡ ὑπολληλικὴ ἱεραρχία τοῦ Προσωπικοῦ τοῦ ΟΔΕΠ εἶναι α) Διευθυντῆς α' τάξεως, β) Διευθυντῆς β' τάξεως, γ) Τμηματάρχης α' τάξεως, δ) Τμηματάρχης β' τάξεως, ε) Εἰσηγητῆς, στ) Γραμματεὺς α' τάξεως, ζ) Γραμματεὺς β' τάξεως, η) γραφεὺς α'

τάξεως και θ) γραφείς β' τάξεως.

2) Αι υπηρεσίαι του Ὄργανισμου Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας κατανέμονται εἰς τρεῖς Διευθύνσεις α') Τὴν Διεύθυνσιν Λογιστηρίου, β') τὴν Διεύθυνσιν Διοικήσεως καὶ Διαχειρίσεως καὶ γ') τὴν Διεύθυνσιν Ἐλέγχου καὶ Ἐπιθεωρήσεως.

Ἡ ὀργανικὴ δύναμις τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἄνω Διευθύνσεων ἀποτελεῖται :

Α) Διεύθυνσις Λογιστηρίου :

- 1) Ἐξ ἑνὸς Προϊσταμένου ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ Διευθυντοῦ Β' ἢ Α' τάξεως.
- 2) Ἐκ δύο Τμηματορχῶν Β' ἢ Α' τάξεως.
- 3) Ἐξ ἑνὸς Εἰσηγητοῦ.
- 4) Ἐξ ἑνὸς Γραμματέως Α' τάξεως.
- 5) Ἐκ δύο Γραμματέων Β' τάξεως.
- 6) Ἐκ πέντε γραφῶν Β' ἢ Α' τάξεως.

Β) Διεύθυνσις Διοικήσεως καὶ Διαχειρίσεως.

- 1) Ἐξ ἑνὸς Προϊσταμένου ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ Διευθυντοῦ Β' ἢ Α' τάξεως.
- 2) Ἐξ ἑνὸς Τμηματορχοῦ Β' τάξεως.
- 3) Ἐξ ἑνὸς Εἰσηγητοῦ.
- 4) Ἐκ δύο Γραμματέων Β' ἢ Α' τάξεως.
- 5) Ἐκ δύο γραφῶν Β' ἢ Α' τάξεως.

Γ) Διεύθυνσις ἐλέγχου καὶ Ἐπιθεωρήσεως.

- 1) Ἐξ ἑνὸς προϊσταμένου ἐπὶ βαθμῶ Διευθυντοῦ ἢ Τμηματορχοῦ Α' τάξεως.
- 2) Ἐξ ἑνὸς Εἰσηγητοῦ.
- 3) Ἐξ ἑνὸς Γραμματέως α' ἢ β' τάξεως καὶ
- 4) Ἐξ ἑνὸς γραφέως α' ἢ β' τάξεως.

Εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Διευθύνσεως Διοικήσεως καὶ Διαχειρίσεως ὑπάγεται καὶ ἡ ὑπηρεσία πρωτοκόλλου, διεκπεραιώσεως καὶ ἀρχείου, τὸ προσωπικὸν τῆς ὁποίας ἀποτελεῖται :

- 1) Ἐξ ἑνὸς Τμηματορχοῦ Β' ἢ Α' τάξεως.
- 2) Ἐξ ἑνὸς Γραμματέως Β' ἢ Α' τάξεως.
- 3) Ἐξ ἑνὸς Γραφέως Β' τάξεως.
- 4) Ἐκ τεσσάρων δακτυλογράφων ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ γραφέως Β' ἢ Α' τάξεως.

Τὸ προσωπικὸν τῶν κλητῆρων τοῦ Ὄργανισμοῦ ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς ἀρχικλητῆρος, ἐκ δύο κλητῆρων α' τάξεως καὶ ἑνὸς κλητῆρος β' τάξεως.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς δύναται νὰ ἀξιομειοῖ ἐκάστοτε τὸ προσωπικὸν τῶν ὑπηρεσιῶν ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν διὰ προσωρινῶν μετατοποθετήσεων.

3. Διὰ τὴν Τεχνικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ δύναται νὰ διορισθῇ ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ δι' ἀποφάσεως ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐργασμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἐπὶ συμβάσει καὶ διὰ χρόνον ἀπὸ 3—5 ἐτῶν Μηχανικὸς ἢ Ἀρχιτέκτων πτυχιούχος τοῦ Πολυτεχνείου ἢ ἄλλοδαπῆς Σχολῆς, κεκτημένος τὴν ἀδειαν τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀρχιτέκτονος, ἐπιτροπομένης εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον καὶ τῆς ἀναθέσεως Τοπογραφικῶν, δασολογικῶν, γεωπονικῶν καταμετρήσεων κλπ. εἰδικῶν ἐργασιῶν εἰς δημοσίους ὑπαλλήλους ἔχοντας τὰς ἀπαιτουμένας εἰδικὰς γνώσεις καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆ ἔγκρινομένη ὑπὸ τοῦ

Ὑπουργείου Παιδείας. Τὴν μελέτην καὶ ἐπιβλεψὴν Οἰκοδομικῶν ἔργων ἐν γένει τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ ἀναθέτῃ εἰς μηχανικοὺς τῆς Τεχνικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, μετ' ἐγκρισίν τούτου, ἐν τοιαύτῃ δὲ ἀναθέσει ἢ ἀμοιβῇ τοῦ μηχανικοῦ διὰ μὲν τὴν πλήρη μελέτην μεθ' ὅλων τῶν σχεδίων ὀρίζεται εἰς 1)20)ο, διὰ δὲ τὴν ἐπιβλεψὴν, ἐπιστάσιαν καὶ πᾶσαν συναφῆ ἐργασίαν ὀρίζεται ἐπίσης εἰς 1)1)20)ο ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου.

4. Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ ἀπὸ 19)20 Νοεμβρίου 1935 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Νόμου 4684» ὡς καὶ τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 338)1936 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ τροποποιήσεως, τῶν περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς Ἐκκλ. Περιουσίας ὡς καὶ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος ἰσχυροῶν διατάξεων εἶναι ὅτι, οὐδέποτε ἐπαυσεν οὔσα ἐν ἰσχύϊ ὡς μηδέποτε καταργηθεῖσα ἢ προτελευταία παράγραφος τοῦ ἀρθροῦ 19 τοῦ ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1931 Διατάγματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς Ἐκκλ. Περιουσίας καὶ περὶ συγχωνεύσεως τῶν μικρῶν Μονῶν ἰσχυροῶν διατάξεων.

5. Τὸ ἀνωτέρω προσωπικὸν διορίζεται καὶ προάγεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐργασμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, κατόπιν προτάσεων τοῦ Κ. Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας περὶ Δημοσίων ὑπαλλήλων γενικὰς διατάξεις.

6. Ὡς προσόντα τοῦ προβλεπομένου διὰ τοῦ παρόντος ἀρθροῦ προσωπικοῦ, ὀρίζονται διὰ τε τὴν πρόσληψιν καὶ προαγωγὴν διὰ μὲν τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Διευθύνσεως Διοικήσεως καὶ Διαχειρίσεως, τὰ προσόντα τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας, διὰ δὲ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Διευθύνσεως τοῦ Λογιστηρίου καὶ τῆς Διευθύνσεως Ἐλέγχου καὶ Ἐπιθεωρήσεως τὰ αὐτὰ προσόντα τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἢ πτυχίον Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἐμπορικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν ἢ ἀπολυτήριον μὲν μέσης Δημοσίας ἢ ἀνεγνωρισμένης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ δεκαετὴς ὑπηρεσία παρὰ Τραπεζῆ ἀνηκούση εἰς τὴν ἔννοιαν Τραπεζῶν. Οἱ ἤδη ὑπηρετοῦντες ὑπάλληλοι θεωροῦνται ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα καὶ διατηροῦσι τὰς θέσεις ἃς κατέχουσι.

7. Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντες ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ Εἰσηγητοῦ ἢ Τμηματορχοῦ δύναται ἐξαιρετικῶς, καίτοι μὴ κεκτημένοι τὰ ἐν παραγράφῳ 6 προσόντα, νὰ προαχθῶσι πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, κατὰ ἓνα βαθμὸν μετὰ τετραετῆ τοῦλάχιστον εὐδόκιμον ἐν τῷ ἤδη βαθμῶ ὑπηρεσίαν.

8. Ὑπάλληλοι ἀδιαφόρως βαθμοῦ, κεκτημένοι πτυχίον Πανεπιστημίου καὶ ἔχοντες ἐξαετῆ τοῦλάχιστον εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ΟΔΕΠ, δύναται, πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, νὰ προαχθῶσιν ἐξαιρετικῶς ἐντὸς ἐξαμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Γραμματέως Β' τάξεως, κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ

Κεντρικού Συμβουλίου του ΟΔΕΠ.

9. Δι' απόφασης του Δ. Συμβουλίου του ΟΔΕΠ εγκρινομένης δια πράξεως του Υπουργού των Θρησκευμάτων και της Εθνικής Παιδείας, δύναται ν' αποικηθῆ ὁ μισθὸς τοῦ Γραμματέως Β' τάξεως εἰς δύο δακτυλογράφους, ἐὰν ἔχωσιν ἑξαετῆ τοῦλάχιστον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ΟΔΕΠ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Γραφέως Α' τάξεως.

10. Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου ὑπηρετοῦντες παρὰ τῷ ΟΔΕΠ ὡς ἑκτακτοὶ ὑπάλληλοι, ἀπολύονται ἢ μονιμοποιοῦνται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κ. Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Υπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Εθνικῆς Παιδείας μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Γραφέως Β' ἢ Α' τάξεως πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων.

11. Καταργεῖται ἡ παράγραφος 8 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 338)36 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου, οἱ δὲ δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου ταύτης διορισθέντες ὑπάλληλοι καταλαμβάνουσι ἀντιστοίχους, βάσει τοῦ βαθμοῦ ἐν κέρτηνται, ὀργανικὰς θέσεις τῆς Διευθύνσεως, τῆς ἀρμοδιότητος τῆς ὁποίας ἐκτελοῦσιν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος.

12. Ἡ κατανομή τῶν Διευθύνσεων εἰς Τμήματα καὶ Γραφεῖα, ἡ δικαιοδοσία καὶ ἡ ἀρμοδιότης τῶν Διευθυντῶν, Τμηματορχῶν καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡ λειτουργία ἐν γένει τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ΟΔΕΠ καθορισθῆσονται διὰ κανονισμοῦ συνταχθησομένου ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκριθησομένου διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Υπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Εθνικῆς Παιδείας.

* Ἄρθρον 20.

Εἰς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ κωδικοποιημένου Νόμου 4684 προστίθεται ἡ ἐξῆς τελευταία παράγραφος :

«Ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου δύναται τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν αὐτοῦ νὰ προτείνῃ εἰς τὸν Υπουργὸν Θρησκευμάτων καὶ Εθνικῆς Παιδείας τὴν ἐφ' ἀπαξ ἐκδοσιν νέου Διατάγματος πρὸς διαχωρισμὸν τῆς ἀκινήτου περιουσίας Μονῶν οὐχὶ πλέον τῶν πέντε ἐν συνόλῳ πρὸς ἀπόδοσιν αὐταῖς παραδοθείσης τῷ ΟΔΕΠ πρὸς ρευστοποιήσιν περιουσιῶν, ἐν ἧ δὲ περιπτώσει ἔχει ἐκποιηθῆ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ περιουσία αὐτῶν αὕτη, νὰ καθορίσῃ ἀρωγὴν τοῦ ΟΔΕΠ πρὸς αὐτὰς μὴ δυναμένην νὰ υπερβῆ τὸ ποσὸν τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὀρισθέντος διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸν διαχωρισμὸν τῆς περιουσίας ὡς ἀναγκαίου ποσοῦ διὰ τὴν συντήρησιν τῆς Μονῆς.

* Ἄρθρον 21.

1. Εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ὀρισθέντος περὶ κωδικοποιήσεως Διατάγματος τῆς 14)22 Σεπτεμβρίου 1931 μετὰ τὰς λέξεις «καὶ πρὸς ἴδρυσιν» παρεντίθενται αἱ λέξεις «ἢ ἀνέγερσιν ναῶν». Ἐν τέλει δὲ αὐτῆς τῆς περιόδου καὶ μετὰ τὰς λέξεις «προσφυγικῶν συνουσιῶν» προστίθενται αἱ ἐξῆς λέξεις : «ἢ πρὸς ἀνέγερσιν κατοικίας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἀττικῆς καὶ Πειραιῶς εἰς ἐν αὐταῖς ἐγκατεστημένους ἀναπήρους πολέμου καὶ ἀποστράτους ἀξιωματικούς καὶ ὀπλαρχηγούς, ἀναγνωρισθέντας ὡς τοιοῦτους καὶ διὰ τοῦτο λαμβά-

νοντας σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, στερουμένους δὲ αὐτοῦς τε καὶ τὰς συζύγους αὐτῶν ἰδιοκλήτου οἰκίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928 καὶ ἐντεῦθεν, ἐν ἐκτάσει οὐχὶ ἀνωτέρω τῶν 300 τετραγ. μέτρων καὶ ὑπὸ τὸν ὀριστὸν ἔρον τῆς μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1940 ἀνεγέρσεως τῆς οἰκίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀγοραστοῦ ἢ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ».

2. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀνωτέρω Διατάγματος προστίθεται ἡ ἐξῆς παράγραφος.

«Ἐπιτρέπεται εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον, ὅπως παραχωρήσῃ τὴν χρῆσιν ἀκινήτων κριθέντων ἐκποιητέων εἰς τὴν εἰς ἣν ταῦτα ἀνήκουσι Μονὴν ἐπὶ χρόνον ὑπ' αὐτοῦ ὀριζόμενον καὶ ἀνταλλάγματι οὐχὶ ἐλάσσονι τοῦ μέσου ὄρου τοῦ ἐτησίου μισθώματος τῆς τελευταίας τοιείας, ἀναλαμβάνομένης τῆς χρήσεως ὑπὸ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἐν οἰαδήποτε καθυστερήσει τοῦ ἀνταλλάγματος.

3. Εἰς τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ἄνω Διατάγματος περὶ κωδικοποιήσεως μετὰ τὰς ἐν ἀρχῇ τῆς πρώτης παραγράφου λέξεις «ἐπίσης δύναται νὰ γίνῃ ἐκποιήσιν ἀνευ δημοπρασίας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἀποτιμήσεως» προστίθενται αἱ λέξεις «πρὸς τὸ Δημοσίον ἢ».

* Ἄρθρον 22.

Αἱ κατὰ τὸ ἐδάφιον 1 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ περὶ κωδικοποιήσεως ἀνωτέρω Διατάγματος τῆς 14)22 Σεπτεμβρίου 1931 δαπάναι ἐν γένει τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου (γραφικὴ ὕλη, ἐντυπα, ἐπιπλώσεις προσωπικαὶ παραστάσεις, ὑπηρεσία, δεξιώσεις, δαπάναι τελετῶν καὶ συνεδρίων, βοηθήματα, ἐπισκευαί, συνδρομαί, Γραφεῖον Βασ. Ἐπιτρόπου κλπ) ὀρίζονται εἰς δραχμὰς 250.000 κατ' ἔτος.

Τὸ ἀνωτέρω ποσὸν καταβάλλεται τμηματικῶς ὑπὸ τοῦ ΟΔΕΠ διὰ τῆς ἐκδόσεως χρηματικῶν ἐνταλμάτων ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου ὑπαγομένου ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν ταύτην εἰς τὰς οἰκείας διατάξεις τοῦ ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου, 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «περὶ προπληρωμῶν», ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, τὸ προῖον δὲ αὐτῶν διατίθεται ὑπὸ τούτου νομίμως ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγράφων ἐντολῶν τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ δύο Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, ὀριζομένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

* Ἄρθρον 23.

Μετὰ τὴν τρίτην παράγραφον τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ἀπὸ 14)22 Σεπτεμβρίου 1931 Διατάγματος περὶ κωδικοποιήσεως τοῦ νόμου 4684 προστίθενται αἱ κάτωθι παράγραφοι :

1. Μὴ καταστάσης δυνατῆς τῆς μονοετοῦς μισθώσεως τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων τῆς ἐκποιητέας περιουσίας, ἡ καλλιέργεια αὐτῶν δύναται νὰ ἀνατεθῆ εἰς τὰ οἰκεία Ἡγουμενοσυμβούλια δι' αὐτεπιστίας ἐπὶ προϋπολογισμῷ δαπανῶν καὶ πιθανῶ ὑπολογισμῶ τῶν προσόδων, ὑποβαλλομένοις τῷ Κεντρικῷ Συμβουλίῳ πρὸς ἐγκρίσιν.

2. Δύναται ἐπίσης τὸ Κεντρ. Συμβούλιον ν' ἀναθέσῃ τὴν δι' αὐτεπιστίας καλλιέργειαν ἐλαοστασιῶν τῆς ἐκποιητέας περιουσίας ἐπὶ χρόνον ὑπ' αὐτοῦ ὀριζόμενον εἰς τὰ οἰκεία Ἡγλία καὶ ἐπὶ μισθώ-

ματι ἀναλόγῳ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς βελτιώσεως τούτων δι' ἐξημερώσεως ἀγρίων δένδρων καὶ ἐπιστημονικῆς καλλιέργειας.

*Ἄρθρον 24.

Ἡ ἐκμίσθωσις ἀστικῶν ἀκινήτων ὧν τὴν διαχείρισιν ἔχει ὁ ΟΔΕΠ κανονισθῆσεται διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, κατόπιν προτάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ καὶ μετ' ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Ὀρθοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Οἰκονομικῶν.

*Ἄρθρον 25.

Τὰ ἐδάφια 4, 6 καὶ 7 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ περὶ κωδικοποιήσεως Διατάγματος τῆς 14)22 Σεπτεμβρίου 1931 καταργοῦνται θεωρούμενα μηδέποτε ἰσχύσαντα.

*Ἄρθρον 26.

Διὰ Β. Διαταγμάτων ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ὀρθοσκευμάτων Ὑπουργοῦ θέλουσι κωδικοποιηθῆ αἱ ἐν ἰσχύϊ διατηρούμεναι διατάξεις προηγουμένων νόμων καὶ νομοθετικῶν Διαταγμάτων ἀφορώντων μετὰ τῶν τοῦ παρόντος νόμου, ἐπιτροπομένης κατὰ τὴν κωδικοποίησιν καὶ τῆς ταξινομήσεως τῆς σειρᾶς τῶν ἄρθρων καὶ παραγράφων καὶ τῆς ἀλλαγῆς τῆς ἐντάξεως τούτων, ὡς καὶ τῆς φραστικῆς διατυπώσεως ἀνευ ἀλλοιώσεως τῆς ἐννοίας τῶν διατάξεων.

*Ἄρθρον 27.

1. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀνεγέρσεως Μητροπολιτικῶν Μεγάρων ἢ ἐπεκτάσεως τῆς περιοχῆς αὐτῶν ἐπιτρέπεται ἢ ἀπαλλοτριώσας, λόγῳ δημοσίας ὠφελείας, γηπέδων διὰ Β. Διατάγματος, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ὀρθοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΓΘΝΑ' (1911) ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νόμων.

2. Τὰ Μητροπολιτικὰ Μέγαρα, ἔφ' ὅσον ἀνήκουσιν εἰς τὰ νομικὰ πρόσωπα τῶν Μητροπόλεων εἶναι ἀπηλλαγμένα τῆς ἐραρικῆς καὶ πάσης ἄλλης δημοσίας ἢ δημοτικῆς φορολογίας.

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος νόμου ἀρκεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Κερκύρα τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1938.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

Τὰ Μέλη

A. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, I. ΔΟΥΡΕΝΤΗΣ, K. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ANΔP. AΠOCTOΛIΔHΣ, Γ. ΣΠYPIΔΩHOC, K. NIKOΛOΠOYΛOC, II. ΠAΠABAΣIΛEIOY, A. ΔHMHTPATOΣ, K. MANIΔAKHΣ, Θ. NIKOΛOYΔHΣ, K. MΠOYPMΠOYΛHΣ, ΔEYK PEAIΔAΔHΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1938.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
AΓIΣ TAMPAKOΠOYΛOC

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

[26 Σεπτεμβρίου]

Κεντρικὴ ἰδέα εἰς τὸ Εὐαγγέλιον Ἰωάννου εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὡς εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου ἡ χάρις. Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Πιλάτον ἐρωτήσαντα, εἰς εἶναι βασιλεὺς, ἀπεκρίθη. «Ἐγὼ διὰ τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ». Τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ εἶναι νὰ γίνῃ μάρτυς τῆς ἀληθείας. Ὁ Πιλάτος ἀπήντησε «τί ἐστι ἀλήθεια;» ἀκολουθῶν τὸν Πιλάτιον εἰπόντα «τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι οὐδὲν εἶναι βέβαιον». Ἐν τούτοις ὁ Ἰησοῦς μᾶς λέγει ὅτι ἦλθε νὰ φέρῃ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν γινώσκει καὶ τὴν ὁποίαν ἐώρακεν (Ἰωαν. 3,11). Ποία εἶναι ἡ ἀλήθεια αὕτη; Εἰς τὴν προσευχὴν του πρὸ τοῦ πάθους λέγει ὁ Ἰησοῦς «τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω» (Ἰωαν. 17,4). «Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις» (Ἰωαν. 17,6). Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ φανέρωσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἀληθὴς γνῶσις τοῦ Θεοῦ. «Θεὸν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε». Ὁ Θεὸς ὑπεράνω τοῦ κόσμου ὧν, εἶναι ἀόρατος εἰς τὰ κτίσματα. Δὲν ἠδύνατο ἐπομένως ἡ γνῶσις Αὐτοῦ νὰ μεταδοθῆ διὰ κτίσματος, ἀλλὰ δι' ἐκείνου, ὃς τις υἱὸς ὧν μονογενὴς τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἐν τῷ Θεῷ καὶ εἶναι Θεὸς (Ἰωαν. 1,1). «Ὁ Μονογενὴς υἱὸς ὃ ὧν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο». Εἰς τὰ μυστήρια ἐζητοῦν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀλήθειαν, ἥτοι τὰ θεῖα μυστήρια καὶ ὃ ἐξηγητῆς αὐτῶν ἐλέγγοτο μυσταγωγός. Ὁ ἀληθὴς μυσταγωγός εἶναι ὁ Ἰησοῦς, οὗτος ἐξήγησεν εἰς ἡμᾶς τὸ μυστηριῶδες ὑπερέραν. Ἀναφέρονται θεοφάνειαι εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην εἰς τὸν Μωυσῆν, Ἡσαΐαν, Ἰεζεκιήλ, ἀλλ' αἱ Θεοφάνειαι αὐταὶ ἦσαν ἐμφανίσεις, δόξα Χριστοῦ (Ἰωαν. 12,41). Ὁ προϋπάρχων Χριστὸς ὡς υἱὸς τοῦ Θεοῦ αὐτὸς ἐνεφανίζετο εἰς ὅλας τὰς θεοφανείας. Ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς χάριτος. Καὶ ἐδῶ ἐγκτεται ἡ ἀντίθεσις νόμου καὶ χάριτος. Ὁ νόμος ἐντολή, ἡ χάρις δωρεὰ συνισταμένη εἰς τὴν πλήρη γνῶσιν τοῦ Θεοῦ ἀντὶ τῆς ἡμιαληθοῦς τοῦ Μωυσέως (Ἰωαν. 1,17). Ἐνῶ ὁ νόμος προκηρῦσσεται, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια ἐγένετο, ἐνεφανίσθη δι' ἐνὸς ἱστορικοῦ γεγονότος, τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ ἀλήθεια ἐρχεται εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ Ἰησοῦ οὗτος εἶναι ἡ ἐκδήλωσις καὶ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ. Ὁταν ὁ Φίλιππος εἶπεν εἰς τὸν Ἰησοῦν «δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα, τὸν Θεόν», ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν «τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἶμι καὶ οὐκ ἐγνωκάς με Φίλιππε; ὃ ἐώρακὼς ἐμὲ ἐώρακε τὸν Πατέρα, πῶς σὺ λέγεις δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα;» (Ἰωαν. 14,8,9). Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐν τῷ Πατρὶ, τῷ Θεῷ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν αὐτῷ. Ἐν τῷ Ἰησοῦ εἶδομεν, ἐγνωρίσαμεν τὸν Θεόν, ὁποῖος ἐστίν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγει ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἡ ὁδὸς ἡ φέρουσα πρὸς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ Ἰησοῦς, διότι εἶναι ἡ ἀλήθεια (14,6). Ὅποῖος ἐστίν ὁ Θεός; Γνωρίζομεν ἐκ τῆς φιλοσοφίας ὅτι εἶναι νοῦς, ὅτι εἶναι πνεῦμα. Διὰ τοῦ Ἰησοῦ γνωρίζομεν τὸν

Θεὸν ὡς ἀγάπην «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Ἰωαν. Α 4, 8). Ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἀπρόσωπος ἀρχὴ διέπουσα τὸν κόσμον, ἀλλ' εἶναι ἀγάπη, δύναμις καὶ ἐνέργεια. Ἡ γνώσις αὐτῆ τοῦ Θεοῦ φέρει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀγάπην.

Γνωρίζαντες τὸν Θεὸν ὡς πατέρα ἀγαπῶντα ἡμᾶς, ἐλθόντες εἰς συνείδησιν διὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅτι εἴμεθα υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, γινόμεθα καὶ ἡμεῖς ἀγάπη, ὡς ὁ Πατὴρ ἡμῶν. Ὅς τις ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅς τις γνωρίζει τὸν Θεόν, αὐτὸς ἀναπᾶ. Ὅς τις δὲν ἐγνώρισε τὸν Θεόν, δὲν ἀγαπᾷ (Ἰωαν. Α' 4,7,8). Ὅς τις ἐγνώρισε τὴν ἀλήθειαν ποιεῖ τὴν ἀλήθειαν (Ἰωαν. 3,21), ἐνεργεῖ συμφώνως μὲ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀληθῆ γνῶσιν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀλήθεια γίνεται ἡ δύναμις, ἣτις καθορίζει τὴν ἠθικὴν ἐνέργειάν του. Διὰ τῆς ἀληθείας ὁ ἄνθρωπος γίνεται ὁμοίος τῷ Θεῷ, θεοῦται, δὲν τείνει πρὸς τὴν ὁμοίωσιν τῷ Θεῷ, ἀλλ' ὁμοιοῦται πρὸς αὐτόν. Τὰ ἔργα του εἶναι συνέπειαι τῆς ὁμοιώσεως ταύτης. Ὡς τὸ καλὸν δένδρον παράγει καλοὺς καρπούς, οὕτως καὶ ὁ διὰ τῆς ἀληθείας ὁμοιωθεὶς τῷ Θεῷ ἐργάζεται ἔργα καλά, ἔργα «ἐν Θεῷ ἐργασμένα» (3,21).

Ἀποτελέσματα τῆς ἀληθείας εἶναι

Πρῶτον ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ διὰ τῆς ἀληθείας οὐναισθανθεὶς ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι δούλος τῆς ἁμαρτίας. Ἡ ἐλευθερία αὕτη ἀντιτίθεται πρὸς τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν. Ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία, παραβαλλομένη πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ πολιτοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ (Ἰωαν. 18,36) ἢ πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ υἱοῦ νὰ μένη ἐν τῇ οἰκίᾳ (Ἰωαν. 14,2), εἶναι ἐπιγείον τι, φαινομενικὴ ἐλευθερία. Ἡ ὄντως ἐλευθερία εἶναι ἡ ἐλευθερία ἢ διὰ τῆς ἀληθείας διδομένη, ἢ διὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅς τις εἶναι ἢ ἀλήθεια διδομένη, ἢ ἐλευθέρᾳ ἐνέργεια τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ ἐλευθέρᾳ ἐνέργεια τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ πολιτοῦ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐλευθερία αὕτη εἶναι ἢ ἐλευθέρως ἀπὸ τῆς δουλείας πρὸς τὴν ἁμαρτίαν (8,34), διότι ὁ ἔχων τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἐλθὼν εἰς συνείδησιν τῆς υἰότητος αὐτοῦ διὰ τῆς ἀληθείας, διὰ τοῦ Ἰησοῦ, δὲν ἁμαρτάνει (Α' Ἰωαν. 3,9).

Δεύτερον ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ζωὴ ἢ αἰώνιος· ὁ Ἰησοῦς λέγει «αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ ἵνα γινώσκωσι σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν» (17,3). Τὸ γινώσκω τὸν Θεὸν διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ, ἦτοι ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ, αὕτη φέρει τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἀλλαχοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς «ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (14,6). Ἐγὼ φέρω πρὸς τὸν Θεόν, διότι εἶμαι ἡ ἀλήθεια καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἀληθείας φέρω τὴν ζωὴν. Ὡς φορεὺς τῆς ἀληθείας ὁ Ἰησοῦς εἶναι καὶ φορεὺς καὶ τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου. Ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι ἢ ἐν ἀγάπῃ ζωὴ, ἢ ζωὴ τοῦ Θεοῦ καὶ δι' αὐτὸ αἰωνία ζωὴ. Ὁ γνωρίσας τὴν ἀλήθειαν ἀποκτᾷ τὴν ζωὴν αὐτὴν, ἄρχεται ζῶν τὴν αἰώνιον ζωὴν. Δὲν εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ, μέλλουσα νὰ ἔλθῃ, νὰ δοθῇ εἰς τὸν ποιούντα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἶναι παρούσα εἰς τὸν ἔχοντα τὴν ἀλήθειαν, τὴν ζῆ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἡ ἐν τῷ Θεῷ ζωὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ αὕτη εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ. Διὰ τοῦτο ὁ δεχθεὶς τὴν ἀλή-

θειαν «δὲν ἀποθνήσκει· μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (5,24). Ἦμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ τὸν φυσικὸν θάνατον, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά του, ζῶν ἤδη τὴν αἰώνιον ζωὴν, δὲν ἀποθνήσκει, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μετὰ τὸν φυσικὸν θάνατον. Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ὡς φορεὺς τῆς ἀληθείας εἶναι ὁ φορεὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, διὰ τοῦτο λέγεται ὅτι εἶναι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ὅτι εἶναι ἡ ἀνάστασις καὶ ὅτι δίδει τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς (Ἰωαν. 6,35 7,37 11,25). Εἶναι ἡ ἀνάστασις ὁ Ἰησοῦς, διότι ἀπὸ τῶρα δίδονται διὰ τῆς ἀληθείας δυνάμει τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ζωῆς, ἦτοι εἶναι ἡ προϋπόθεσις τῆς ἀναστάσεως.

Τρίτη συνέπεια τῆς ἀληθείας εἶναι ὁ ἁγιασμός τοῦ ἀνθρώπου, ἦτοι ὁ ἀποχωρισμός αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀφιέρωσις αὐτοῦ εἰς τὸν Θεόν. Ὁ γνωρίσας τὴν ἀλήθειαν γίνεται ἰδιοκτησία τοῦ Θεοῦ, κερχοισμένος ἐκ τοῦ κόσμου (17,16-19) τῆς ἁμαρτίας.

Τετάρτη συνέπεια εἶναι ἡ ἀληθῆς λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑποκειμενικῶς ἄληθῆς λατρεία τοῦ ἀντικειμενικῶς ἀληθοῦς Θεοῦ. Αὕτη περιγράφεται κατὰ τὴν μορφὴν (διὰ καθαρῶς πνευματικῶν ἐνεργειῶν) καὶ κατὰ τὸ περιεχόμενον ὡς κατ'ἀλληλος γνῶσις τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦ πνεύματος γίνεται ἡ λατρεία τοῦ ἰληθοῦς Θεοῦ, ἦτοι διὰ τῆς ἐσωτερικότητος τῆς ἀνεξαρτησίας ἐκ τῶν τοπικῶν ὄρων, οὐχὶ διὰ τῶν τύπων τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας. Γνωσθέντος ὅτι ἀληθῆς Θεὸς εἶναι πνεῦμα, δὲν δύναται ἄλλη ὁ ἀληθῆς λατρεία νὰ ὑπάρχῃ, εἰμὴ διὰ τῆς ἐπαφῆς τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Αὗται εἶναι αἱ συνέπειαι τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι χάρις, εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ λάβωμεν τὴν ἀλήθειαν; Τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι, λέγει ὁ Ἰησοῦς, ἡ πίστις πρὸς αὐτόν (316, 6,40). Πίστις πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἶναι ἡ παραδοχὴ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀποσταλεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐλθὼν ἐκ τοῦ Θεοῦ (6,29,11,42,16,27), ὅτι εἶναι ἐν μετὰ τοῦ πατρὸς—(14,10), ἢ ἀναγνωρίσας, ὅτι ὁ Ἰησοῦς θέλει νὰ εἶναι, ὅτι δηλ. εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἡ πίστις αὕτη ταυτίζεται μὲ τὴν ὁμολογίαν (12,42), ὁ πιστεύσας εἰς τὸν Ἰησοῦν ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν (9,22) (Α' Ἰωαν. 2,22-23). Πῶς γεννᾶται ἡ πίστις; Ὡς ἡ ἀλήθεια εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, οὕτως καὶ ἡ πίστις (17,6 6,37,44 17,2 9, 6,76, 15,19) ὡς ὁ μαγνήτης ἔλκει τὸ μέταλλον, ἐνῶ τὸ νεκρὸν πέτρωμα μένει ἀκίνητον, οὕτως οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ προσελκύνονται ἐκ τοῦ λόγου καὶ ἔρχονται εἰς τὸ φῶς (1,12,8, 23,38-44, 3,21). Δὲν γεννᾶται λοιπὸν ἡ πίστις διὰ νοητικῶν ἀποδείξεων, ἀλλ' εἶναι αὐτόματος ὁρμὴ πρὸς τὸ φῶς, καὶ τὴν ὁρμὴν αὐτὴν ἔχουσιν οἱ προωρισμένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα πιστεῦσωσιν. Ἐν τούτοις εἰς ἄλλα χωρία ἀποδίδεται εἰς τοὺς ἀπίστους ὅλη ἡ εὐθύνη τῆς ἀπιστίας των (3,19 9,41), ἐξαργατᾶται ἐκ τῆς θελητέως τοῦ πιστοῦ ἢ ἐμμονῆ ἐν τῷ ἀμπέλω, ἐν τῷ Χριστῷ (15,4 7 Α' Ἰω. 2,6-27 3,6 24, 4,13), ἢ ἐμμονῆ ἐν τῇ ἀγάπῃ του (15 9 Α' Ἰω. 4,18), ἢ ἐμμονῆ ἐν τοῖς λόγοις του (8,21). Εἰς ἄλλα χωρία ὁρος τοῦ νὰ μένη ἐν ἡμῖν ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀγάπη (Α' Ἰω. 4,12,19) καὶ ἡ ὀρθὴ ὁμολογία (Α' Ἰω. 3,15).

† Ο ΙΕΡΙΣΣΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Ἄριθ. Πρωτ. 42473.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28ῃ Ἰουλίου 1938.

Πρὸς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν Μακεδονίας.

Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 64166 π. ἔ. ἔγγραφο ἡμῶν, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ πέμψωμεν συνημμένως τὸ ὑπ' ἀριθ. 397 ἔ. ἔ. ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πολιανῆς καὶ Κιλκισίου, περὶ ἀπαλλαγῆς τῆς ἐκ τῶν ἐπιβληθέντων αὐτῇ ὑπὸ τοῦ δήμου Κιλκίς ἀμέσων ἐράνων καὶ νὰ γνωρίσωμεν ὅτι, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, οἱ Μητροπόλεις, ὡς ἀσκοῦσαι δημοσίαν λειτουργίαν, δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν ἀμέσων ἐράνων.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ
Ι. ΔΟΥΡΕΝΤΗΣ

ΒΑΣ. Κ. ΕΞΑΡΧΟΥ
ΥΦΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

**Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ
ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΩΓΗΝ**

[5]

Ἡ μελέτη ὅμως τῆς ἱστορίας κέκτηται καὶ ἄλλον, οὐδιωδέστατον προσορισμόν. Ὁ πνευματικὸς βίος εἶναι κυρίως εἰπεῖν ἱστορικός'. Ὅτι, ἔχομεν δηλαδὴ ὀφείλεται κατ' οὐσίαν εἰς τὸ παρελθόν, ζωογονεῖται δὲ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων καὶ διάγει οἶονεὶ «παρόντα» βίον. Καὶ ἂν δὲν ἰσχύη τοῦτο γενικῶς, ἰσχύει πάντως διὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ καθόλου χρησιμοποιούμενα μορφωτικὰ ἀγαθὰ. Ὅτι δὲ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρησιμοποιοῦνται «ἱστορικὰ» ἀγαθὰ, ἦτοι ἐκ τοῦ παρελθόντος λαμβανόμενα, τοῦτο δὲν ἔχει λόγον μόνον τό, ὅτι εὐρίσκονται ταῦτα πρόχειρα, ἀλλ' ἀ καὶ ἄλλον. Ὑπάρχει δηλονότι καὶ ἡ γενικὴ παιδαγωγικὴ ἀρχή, ὅτι μόνον ὅ,τι μετὰ δυσκολίας κατανοεῖται ἢ ἀφομοιοῦται, μόνον αὐτὸ ἔχει μορφωτικὴν ἀξίαν. Καὶ ὅσον μεγαλύτερος εἶναι ὁ κόπος, τόσον καὶ μεγαλύτερον εἶναι καὶ τὸ μορφωτικὸν ἀποτέλεσμα. Ἀκριβῶς δηλαδὴ διὰ τῆς «μεταφράσεως» ἦτοι μετατροπῆς τοῦ ἱστορικοῦ εἰς σύγχρονόν πως μορφήν ἐπέρχεται ἐξέγεργσις καὶ χροῆσις, ἀρα δὲ καὶ ἀνάπτυξις τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ νέου ἀνθρώπου.

Ἄλλ' ὅταν ἀναπτύσσονται αἱ δυνάμεις τῶν νέων ἀνθρώπων, τότε προπαρασκευάζεται καὶ ἡ δημιουργία τῶν νέων περιεχομένων καὶ μορφῶν πνευματικοῦ βίου, τ.ἔ. ὡς λέγεται, τοῦ νέου πολιτισμοῦ. Κατὰ ταῦτα ἡ ἱστορία τῆς λατρείας πρὸς τοῖς ἄλλοις θὰ παρὰσχη καὶ τὰς μεγάλας χριστιανικὰς λατρευτικὰς ἐποχὰς τοῦ παρελθόντος μετὰ κατανοήσεως, οὕτω δὲ θὰ παρὰσχη καὶ εἰς τὴν προᾶξιν τῆς χριστ. ἀγωγῆς τὰ μέσα, ὅπως οἱ νέοι τρόφιμοι δημιουργήσωσιν ἐν ἑαυτοῖς λατρευτικὴν ζωὴν ὡς καὶ ἀναζητήσιν νέων

1. Πρὸβλ. ἀνωτέρω τὴν ὑποσημ. 1, σελ. 13 τοῦ παρόντος. Ἐπίσης J. Strzykowski, Die Krisis der Geisteswissenschaften, Wien 1923, σελ. 1 «Αἱ ἐπιστήμαι τοῦ πνεύματος ἐργάζονται ἐπὶ ἱστορικῆς βάσεως· τὸ γεγονός τούτο εἶναι ἀδιάσειστον, κλπ».

μορφῶν λατρείας εἰς ἐκδήλωσίν τῆς, ἔχοντες πάντοτε χειραγωγὸν τὴν μεγάλην τοῦ παρελθόντος χριστιανικὴν ζωὴν καὶ δημιουργίαν. Οὕτω δύναται νὰ ἐνισχύεται καὶ ἡ ἐλπίς, ὅτι πλὴν τῆς τονώσεως τῆς ἐξησθενημένης παρ' ἡμῖν λατρευτικῆς ζωῆς, θὰ δημιουργηθῇ ποτε καὶ νέα ἀκμὴ τῆς χριστιανικῆς πνευματικῆς ζωῆς'.

Τέλος προσθέτομεν ὅτι ἡ ἔρευνα τῆς ἱστορίας τῆς λατρείας, ὅπως συνεπικουρεῖ καὶ εἰς ἄλλας ἱστορικὰς ἐρεῖνας. οὕτω θὰ συνεπικουρήσῃ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς μορφώσεως. ἦτοι τὴν ἱστορίαν τῆς ἐν τῷ παρελθόντι ἐμφανισθείσης ἐξελίξεως τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἰδέας τῆς μορφώσεως ἢ παιδείας². Εἰς λεπτομερείας ἐπ' αὐτοῦ δὲν νομίζομεν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰσέλθωμεν ἐνταῦθα.

* *

Ταῦτα εἶναι ἐν ὀλίγαις γενικαῖς γραμμαῖς, ὅσα ἠδύνατο ἐν τοσούτῳ βραχεῖ χρόνῳ νὰ λεχθῶσι περὶ τῆς συμβολῆς, ἣν δύναται καὶ πρέπει νὰ ἀναμνήνῃ ἡ χριστιανικὴ καὶ ἡ καθόλου ἀγωγή ἐκ μέρους μιᾶς ἐντατικῆς καὶ συγχρονισμένης λειτουργικῆς ἐπιστήμης ἢ ἐπιστήμης τῆς λατρείας. Βεβαίως ἡ βοήθεια θὰ εἶναι ἐν τῆς λεπτομερείαις πολὺ μεγαλύτερα ἢ ὅσον ἠδύνατο νὰ ὑποδηλωθῇ μόνον ἐνταῦθα. Ἄλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ὀλίγων λεχθέντων θὰ κατέστη, νομίζομεν, σαφῆς ἡ σπουδαιότης, ἣν κέκτηται διὰ τὴν χριστ. ἀγωγήν ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τῆς λατρείας, καὶ ὅταν αὕτη ἐμφανίζεται ὡς γενικὴ θεωρία τῶν ἀρχῶν (Α'), καὶ ὅταν ἐρευνᾷ καὶ ἐκθέτη συστηματικῶς τὴν ἐκάστοτε ἐνεργὸν λατρευτικὴν ζωὴν (Β'), καὶ ὅταν σπουδάζῃ τὴν ψυχολογικὴν μορφήν τῆς χριστ. λατρείας (Γ'), καὶ ὅταν ἀναδιφᾷ τὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐξέλιξιν αὐτῆς (Δ').

[Τέλος]

1. Ὁ Σ. Μ. Καλλιάρης ἐν τῷ τελευταίῳ του βιβλίῳ «Τὸ περὶ ψυχῆς πρόβλημα» σελ. 6 ποιούμενος λόγον περὶ τῆς κατ' αὐτὸν «νῦν ἀρχομένης μεγάλης ἱστορ. περιόδου» λέγει. «Θὰ δημιουργηθῶσιν δὲ πιθανῶς καὶ νεώτεροι τύποι λατρείας ἢ τουλάχιστον θὰ μεταβληθῶσιν οὐσιωδῶς οἱ ὑπάρχοντες· διότι πολλοὶ τῶν νῦν ὑπαρχόντων ἔχασαν ἢ ὀσημέραι χάνουν τὴν ἀληθῆ ἀξίαν των». Ἐντεῦθεν γίνεται φανερὰ ἡ ἀνάγκη ὅπως αἱ ψυχικαὶ ζητήσεις τῆς ἐποχῆς μας, περὶ ὧν ὁμιλεῖ ὁ Σ. Μ. Καλλιάρης καὶ αἱ ὁποῖαι ὄντως δεικνύουν τὴν ὑπαρξίν των, κατευθυνθῶσιν εἰς τὴν πλουσίαν πείραν τοῦ παρελθόντος, καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ χριστιανικοῦ, ὅπου θὰ εὕρουν βοήθειαν πραγματικὴν. Ἄν δὲν γίνῃ τοῦτο, θὰ ἐκδηλωθῇ παρ' ἡμῖν ἐντονωτέρα ἡ στροφή πρὸς τὸ ξένον καὶ ἀρα θὰ ἐπέλθῃ ψυχικὴ διάσπασις καὶ διαστροφή τῆς ἑλληνικῆς χριστιανικῆς προσοπικότητος τῶν νεωτέρων γενεῶν.

2. Περὶ τῆς ἱστορίας τῆς μορφώσεως ὅρα καὶ ἡμετέραν μελέτην «Ἐννοια καὶ περιεχόμενον τῆς ἱστορίας τῆς μορφώσεως» 1933. Ἀνατύποις ἐκ τῶν «Ἐκπαίδ. Χρονικῶν» τόμ. Α'.

**ΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ
ΤΗΣ ΜΟΝΑΧΙΚΗΣ ΚΟΥΡΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ**

[4]

Πάντως ἐκ τῆς ἰδιορούθμου ταύτης καθολικῆς διαδοχῆς ἀνακύπτουσι συνέπειαι τινε: ὅμοιαι πρὸς τὰς ἐπὶ κληρονομίῶν παρουσιαζόμενας τακτικὰς τοιαύτας.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως, ἐκτὸς ἀμφιβολίας τίθεται ὅτι δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν ἰδιόρρυθμον καθολικὴν διαδοχὴν, περὶ ἧς ἀνωτέρω, μὴ προσκτώμεναι ὑπὸ τοῦ Μοναστηρίου, αἱ προσωπικαὶ σχέσεις τοῦ μοναχοῦ αἱ ἀποκτηθεῖσαι παρ' αὐτοῦ πρὸ τῆς περιβολῆς τοῦ μοναχικοῦ σχήματος.

Αἱ σχέσεις αὐταί, ἐντελῶς προσωποπαγεῖς, δημιουργοῦσαι μόνον ὑπὲρ τῶν ὑπὲρ ὧν αὐταὶ τὰ ὠφελήματά των, δὲν εἶναι δεκτικαὶ μεταβιβάσεως καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξαιροῦνται τῆς γενικῆς προσκλήσεως παρὰ τῆς Μονῆς τῶν εἰς τοὺς ὑπὸ ἀπόκαρσιν μοναχοὺς ἀνηκόντων.

Οὕτω, δὲν ἀποκτῶνται ὑπὸ τῆς Μονῆς:

1ον αἱ σχέσεις *Δημοσίου Δικαίου*. Αἱ σχέσεις αὐταὶ εἶναι ἀπολύτως προσωποπαγεῖς καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξαιροῦνται τῆς μοναστηριακῆς προσκλήσεως.

2ον τὰ *προσωπικὰ προνόμια* (*privilegia personae*) καὶ τὰ ἐξ εἰδικοῦ νόμου *προσωπικὰ χορηγήματα*.

3ον ἡ *νομή*. Ἡ νομή ἀποτελεῖ προσωπικὴν σωματικὴν σχέσιν τοῦ ἀποκαρέντος, πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ δὲν μεταβιβάζεται εἰς τὴν Μονὴν σὺν τῇ ἀπόκαρσει τοῦ μοναχοῦ. Εὐνόητον ὅμως τυγχάνει ὅτι μεταβιβάζονται τῇ Μονῇ τὸ περὶ βίας παράγγελμα καὶ ἡ *conditio usucapiendi*, ἅτινα καὶ θὰ ἀπετέλουν περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς κληρονομίας ἐν περιπτώσει θανάτου πρὸ τῆς ἀποκάρσεως τοῦ γενομένου μοναχοῦ¹.

4ον αἱ *προσωπικαὶ δουλεῖαι* (*servitutes personarum*). Αἱ προσωπικαὶ δουλεῖαι εἶναι τὸ ἐμπράγματον δικαίωμα δυνάμει τοῦ ὁποίου ὡς πρὸς τινὰς σχέσεις ἐξυπηρετεῖται ὄρισμένον πρόσωπον, εἶναι δὲ αὐταὶ ἡ ἐπικαρπία, ἡ χρῆσις, ἡ κάρπωσις καὶ ἡ οὐκισις. Λόγω τῆς προσωπικότητος τῆς σχέσεως ταύτης ἐγκαθισταμένης πρὸς τὸ συμφέρον ἑνὸς καὶ μόνου προσώπου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτελεσθῇ μεταβίβασις ταύτης εἰς ἕτερον πρόσωπον καθ' οἷονδήποτε τρόπον. Μία τοιαύτη μεταβίβασις ἐνεργουμένη θὰ ἦτο ἀντικρὺς ἀντίθετος πρὸς τὴν φύσιν τῶν προσωπικῶν δουλειῶν.

5ον αἱ *ἀγωγαὶ αἱ διώκονσαι φιλοτιμίας ἱκανοποιήσιν* (*actiones vindictam spirantes*). Τοιαῦται εἶναι ἡ μέμφις ἀστόργου διαθήκης (*querela inofficiosi testamenti*), ἡ μέμφις ἀστόργου δωρεᾶς ἢ προικῶς (*querela inofficiosi donationis*), καὶ ἡ περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς ἐξ ἀγαριστίας. Αἱ ἀγωγαὶ αὐταὶ παραμένουσι ὡς προσωποπαγεῖς, δὲν εἶναι δεκτικαὶ μεταβιβάσεως καὶ κατὰ συνέπειαν ἀνήκουσι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὸν μοναχόν, δυνάμενον νὰ ἐγείρῃ ταύτας καὶ μετὰ τὴν ἀπόκαρσιν αὐτοῦ².

1. Νομ. 31 § 5, νομ. 40, 41 § 3 Π 41.3. Β. 30 § 5 (50.3) νομ. 2 § 18, νομ. 6 § 2 Π 41.4. Β. 1 § 5, νομ. 5 § 2 (50.4), γόμ. 30 pr Π 4.6. Β. 30 (0.35). ὄρα Κ. Μπαλῆ Κληρονομιζόν, σ. 11.

2. Ὅσα ἐν τοῖς Ἐπιτιμίοις Μ. Βασιλείου κεφ. κε' «Εἰ τις ἀλλάσῃ τι μετὰ τινος ἢ χαρίζεται παρὰ γνώμην τοῦ ἀρχιμανδρίτου γενέσθω ἀπ' εὐλογίας» (Migne 31 σ. 1308) καὶ ἐν κεφ. μθ' (Migne 31 σ. 1312) «Εἰ τις διδοί ἕξω τι ἢ λαμβάνει παρὰ γνώμην τοῦ ἀρχιμανδρίτου ἀφορίζεσθω.» Οὕτως, ἀπαραίτητος ἦτο καὶ ἡ διὰ πᾶσαν ἐνέργειαν πράξεως ἐγκρισις τῆς Μονῆς.

6ον Ἡ *ἐντολὴ καὶ ἡ πληρεξουσιότης*. Ἐντολὴ εἶναι ἡ ἑτεροβαρῆς σύμβασις δι' ἧς ὁ εἰς τῶν συμβαλλομένων, ὅστις καλεῖται ἐντολεὺς, ἀνατίθεισιν εἰς ἕτερον, καλούμενον ἐντολοδόχον, τὴν ἄνευ ἀμοιβῆς ἐκτέλεσιν πράξεως, πληρεξουσιότης δ' εἶναι ἡ μονομερῆς δῆλωσις τῆς βουλήσεως τοῦ κυρίου τῆς ὑποθέσεως δι' ἧς παραχωρεῖ ἄλλω τὴν ἐξουσίαν ἵνα ἐπ' ὀνόματί του συνάψῃ δικαιοπραξίαν ἢ ἐπιχειρήσῃ δικαστικὴν ἐνέργειαν¹. Φυσικὸν ἦτο καὶ αἱ σχέσεις αὐταὶ ὡς προσωπικαὶ νὰ μὴ μεταβιβάζωνται τῇ Μονῇ. Εἰς περίπτωσιν ὅμως καθ' ἣν τὰ συμφέροντα τοῦ ἐντολεῶς ἐθίγοντο ἐκ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐντολοδόχου, καταστάνας μοναχοῦ, πρόδηλον εἶναι ὅτι ἡδύνατο ὁ ἐντολεὺς νὰ στραφῇ καὶ κατὰ τῆς Μονῆς διὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὰς εἰς αὐτὸν προσγενομένας ζημίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω προεκτεθείσης ἀρχῆς ὅτι εὐθύνεται ἡ Μονὴ διὰ τὰ χρῆματα τοῦ μοναχοῦ μέχρι τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς κτηθείσης περιουσίας. Καὶ τοῦναντίον, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν εἶναι δυνατόν νὰ ἀσκηθῇ κατὰ τοῦ ἐντολεῶς ὑπὸ τοῦ ἐντολοδόχου τοῦ ἀποκαρέντος ὡς μοναχοῦ ἡ *actio negotiorum gestorum contraria* διὰ τὴν καταβολὴν αὐτῶ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ ἐντολεῶς αὐτοῦ ἐπεληθούσας αὐτῶ ζημίας, δύναται καὶ ἡ Μονὴ νὰ ἀναλάβῃ τὴν δίκην ταύτην καθ' ὅσον προσεκλήθησιν αὐτῇ τὰ «πράγματα» τοῦ μοναχοῦ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην δέον νὰ νοηθῇ καὶ πᾶσα ἐνοχικὴ ἀπαίτησις τοῦ μοναχοῦ κατὰ τρίτον.

¹Ἐπειτα συνέχεια ΧΡΥΣΟΣΤ. ΝΕΑΜΟΝΙΤΑΚΗΣ

1. Μομφ. Ἄστ. Δίκαιον § 95 σ. 343.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὡς *θυμίαμα*.

Διαρκούσης τῆς τρομερᾶς ἀγωνίας, ἧτις συνεῖχε τὰς ψυχὰς τῶν λαῶν τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τελευταίας πολιτικῆς κρίσεως, πανταχόθεν ἰκεσῖαι καρδιῶν κατωδύνων ὑψοῦντο πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὅπως ἀποτραπῇ ἡ ἀπειλὴ τοῦ ἀπὸ σιγμῆς εἰς σιγμὴν ἐπιχειμένου πολέμου, εἰς τὸν στρόβιλον τοῦ ὁποίου θὰ παρεσύροντο ἑκατομύρια ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων καὶ οὐτινος ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο ὁ ὄλεθρος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, συμφορὰ, δῆλον οὖν, ἀπείρου χειροτέρα τῆς διὰ τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου ἐξαπόλυθείσης. Ἡ κρίσις εἶχεν ἤδη ἐξιχθῆ εἰς τὸ κατακόρυφον, πέραν τοῦ ὁποίου θὰ ἠκούετο τρομακτικὴ ἢ πρώτη πολεμικὴ ἰαχὴ, διότι ἐφαίνετο δι' οὐδεμίαν ἀπάντησιν εἶχε δοθῆ εἰς τὰς προσερχὰς τῶν λαῶν, αἵτινες ὑψοῦντο νυχθημερόν πρὸς τὸν οὐρανὸν ὀλονὲν ἐντονώτεραι», ὡς ἐξεφράσθη ὁ τῆς ἄλλοις προθυπουργὸς ἀγορεύων ἐν τῇ βουλῇ τῶν λόρδων. Ἐφάνη ὡσεὶ παραξένου ἡ Κύριος ἐφ' ἡμῶν τοῦ ἐξολοθρευθῆσαι ἡμᾶς κατὰ τὸ γροακτικόν. Ἄλλ' ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐσχάτην σιγμὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἀπελπισίας, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χείλους τῆς ἀναποφύκτου καταστροφῆς, ἡ προσερχὴ τῶν λαῶν καινηθύνθη ὡς θυμίαμα εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ οὐρα-

νίου Πατρός, ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῶν πρὸς αὐτὸν ἐκ βαθύων ἀναβοησάντων καὶ ἦτο ὡς ἐὰν ἀκριβῶς τὴν σιγμὴν ἐκείνην ὁ δάκτυλος τοῦ Θεοῦ εἶχε χαράξει διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὸ οὐράνιον τόξον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶχεν ἐπιβεβαιώσει τὸ ἔλεός του ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν ἀνθρώπων»,—διὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ πάλιν τὴν ἔκφρασιν τοῦ αὐτοῦ πολιτικοῦ. Ὁ κόσμος, λυτρωθεὶς τῆς θανάσιμου ἐκείνης ἀγωνίας, μετέτρεψε τὰ πικρὰ τῆς δάκρυα εἰς κρουνούς εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Θεὸν τῶν οἰκτιρῶν καὶ πάσης παρακλήσεως διὰ τὸ ἀνυπολόγιστον ἀγαθὸν τῆς ἀποτροπῆς τοῦ πολέμου. Θέλουμεν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ παρῆλθῃ ἀνευ ἀποτελέσματος ἡ ἱστορικὴ αὕτη δραματικὴ περιπέτεια, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ ἐκδηλωθῇ αὕτη εἰς ριζικὴν ἠθικὴν ἀναμόρφωσιν τῶν κρατῶν. Ἡ ἐν τῇ κοινῇ ἀγωνίᾳ ἔνωσις τῶν ψυχῶν τῶν λαῶν τῶν διαφόρων ἔθνων πρέπει νὰ ἀγάγῃ εἰς τοιαύτην ἀνάπλασιν καὶ μεταμόρφωσιν, ὥστε νὰ πρυτανεύσῃ ἐφεξῆς ὀριστικῶς ἐπὶ τῆς γῆς ἡ καλὴ θέλησις καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς πηγάζουσα εἰρήνη, νὰ ἐμπολιτευθῶν τὰ ἔθνη ἐν ταῖς πρὸς ἄλληλα σχέσεσιν ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς καὶ νὰ κατασταθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας.

Τὰ διδάγματα.

Ἡ θέσις καὶ ἡ κἀθαρσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος εὐρωπαϊκοῦ δράματος ἀπεκάλυψαν γεγονότα, ἐξ ὧν πολλὰ καὶ σπουδαῖα προκύπτουν διδάγματα. Πρῶτον, κατεμαρτυρήθη ἔμπροσθεν ἡ κοινὴ πίστις τῶν λαῶν εἰς τὴν θεϊαν Πρόνοιαν. «Ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν σου»—πάντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀνεπίσημοι καὶ ἐπίσημοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἰδιῶται καὶ βασιλεῖς, αἶμα πάσης ἡλικίας καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως, καὶ οἱ μᾶλλον ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλους λαοί, κοινὴν αἰσθανόμενοι τὴν ἐπερχομένην συμφορὰν, γονυπετεῖς μὲ δάκρυα ὕψουν ἱκετευτικούς τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόν, πιστεύοντες ὅτι καὶ θέλει καὶ δύναται νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὴν καὶ νὰ γείνῃ βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς τῶν εἰς σωτηρίαν. Ἐδημιουργήθη μία κοινὴ ἀτμόσφαιρα προσευχῆς εἰς πάσας τὰς χώρας: προσευχῆς εἰς τοὺς ναοὺς, εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τὸν τύπον, εἰς τὰς πρὸς τοὺς πολιτικούς ἡγέτας χιλιάδας πιστολῶν. Δεύτερον, πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ λαοὶ καὶ τῶν μᾶλλον ἀντιθέτων πολιτικῶν ἰδεολογιῶν εὐρέθησαν ἠνωμένοι εἰς τὸν φόβον τοῦ πολέμου καὶ τὸν πόθον τῆς εἰρήνης. Ἡ καθολικὴ αὕτη διάθεσις ἐξεδηλώθη καὶ κατὰ τὴν θέσιν μὲν τοῦ δράματος, μετὰ πρωτοφανοῦς ὁμῶς δυνάμεως ἰδίως μετὰ τὴν λύσιν του, διὰ ἐγνώσθη ἡ ἀποτροπὴ τοῦ πολέμου καὶ ἡ νίκη τοῦ πνεύματος τῆς εἰρήνης. Μαρτυροῦν αἱ πρὸς τοὺς πολιτικούς μυριάδας ἐπιστολαί, ἡ στάσις τῶν νομοθετικῶν σωμάτων, τὰ δάκρυα τῶν βασιλικῶν ὀφθαλμῶν, ἡ πρὸς τὰς ἀσχηρὰς ἐθιμοτυπίας πρωτοφανῆς ἀμελεια, αἱ ὑπὲρ τῶν διαφορομένων πρὸς ἀλλήλους πολιτικῶν ἡγετῶν κοιναὶ ἐπευφημίαι, οἱ χεῖμαρροι τῶν πρὸς αὐτοὺς συγχαρητηρίων, τὸ κοινὸν αἰσθημα βαθυτάτης ἀνακουφίσεως, αἱ αὐθόρμητοι μέχρι παραληρηματικῆς ἐκδηλώσεως πρωτοφανοῦς εἰς τὴν ἱστο-

ρίαν τῶν λαῶν ἐνθουσιασμοῦ πάντων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων τῶν μικροῦ δεῖν μέχρις ἀλληλεξοχώσεως ἐμπολέμων κρατῶν. Τρίτον, ἐρορίζθη πλέον εἰς τὰς ψυχὰς πάντων τῶν λαῶν, ἀνεξαιρέτως πολιτικῶν καθεστώτων, ἡ συνειδήσις ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους ὡς τοῦ αὐτοῦ Πλάστου πλάσματα καὶ τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς τέκνα, ἐπομένως, ὀφείλουν νὰ διατηροῦν εἰρηνικὰς τὰς ἀμοιβαίας τῶν σχέσεις, πᾶσαν ἰδέαν βίας, ἀλληλοσπαραγμοῦ καὶ ἀλληλοκτονίας ἀποτροπιάζομενοι. Τέταρτον, οἱ πολιτικοὶ ἡγέται κατενόησαν ὅτι δὲν δύνανται ἀυθαίρετως, κατὰ τὰς ἰδίας ἀντιλήψεις καὶ προτιμήσεις, νὰ ρυθμίζωσι τὴν ζωὴν τῶν λαῶν τῶν ὁποίων ἐτάχθησαν ἀρχηγοί, ἀλλ' ὑποχωροῦνται νὰ σέβωνται τὰ αἰσθηματὰ τῶν καὶ νὰ αἰσθάνωνται βαθύτατα τὰς εὐθύνas τῶν. Πέμπτον, ἐκ τῶν δηλώσεων καὶ τῶν ἀγορεύσεων τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν διεπιστώθη πόσον ἡ δεινὴ αὕτη περιπέτεια ἀφύπνισεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τὴν συναίσθησιν τῆς ἀνάγκης τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν εἰς τὴν ἐθνικὴν ζωὴν. Ἐκτον, κατὰ τὸν μᾶλλον περιφανῆ τρόπον κατεδείχθη πόσον τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ἐπιστήμης δύνανται νὰ ἀποβοῦν εὐεργετικά εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὅταν χρησιμοποιῶνται πρὸς σκοποὺς ἀγαθοῦς· οὕτω ἐπικαίρως ἐσημειώθη πόσον ἡ ἐκ τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων ἐπιφοβωτέρα διὰ τὰ ἔτοιμα νὰ συμπλακῶσι πρὸς ἄλληλα κράτη, τὸ ἀεροπλάνον, ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἀπέβη ὁ σημαντικώτερος πάντων τῶν φορέων τῆς εἰρήνης· «ἔγεινεν ἄγγελος εἰρήνης, ὡς περισσότερὰ μὲ ἀτσάλενια φτερά, καὶ ἀντὶ νὰ μάς ραντίσῃ μὲ βόμβας, μᾶς ἔρρανε μὲ κλάδους ἐλαίας». Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀεροπλάνον ἵνα κατὰ τὴν ἐσχάτην σιγμὴν ἐν ἀκαρεῖ φέρῃ τὸν ἄγγλον πρωθυπουργὸν εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν πρὸς τὸν γερμανὸν καγκελάριον, ἀσφαλῶς σήμερον θὰ ἐμαίνετο ἡ ἀνθρωποσφαγὴ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Εὐρώπης. Ἄλλ' εἶνε καὶ τόσα ἄλλα τὰ ἐκ τῆς προσφάτου κρίσεως διδάγματα, ὥστε ἐξ αὐτῶν νὰ συνεισθῇ ὀριστικῶς ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ ζωὴ ἐδόθη ὡς ἀνεκτίμητον δῶρον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι μόνον ἡ ἀμοιβαία χριστιανικὴ ἀγάπη εὐοδοῖ τὸν θεῖον σκοπὸν τῆς.

* Ὁ Πρόεδρος τῆς γαλλικῆς βουλῆς κ. Herriot ἐδέχθη νὰ ὀνομασθῇ ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ ἐν Λονδίῳ κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα τοῦτον συγκροτηθέντος διεθνοῦς συνεδρίου τῶν ὀρθολογιστῶν. Ὁ «Ἄθεος» τῆς Μόσχας τῆς 1 παρ. μηνὸς ἔγραψε σχετικῶς τὰ ἑξῆς: «Πανταχοῦ οἱ ὀρθολογισταὶ ἐμφανίζονται ὡς ὀπαδοὶ τῆς συνεργασίας μετὰ τῶν συνδικάτων καὶ τῶν σοβιετικῶν ἐκπολιτιστικῶν ὀργανώσεων. Ἐπιτροπὴ ἐπίτιμος συνεσκέφθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἐδουάρδου Ἐρριώ. Τὰ κύρια ζητήματα, αἵτινα θὰ συζητηθῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ, ἀφορῶσι τὸν ἄγωνα κατὰ τοῦ κλήρου, τοῦ πολέμου, τοῦ φασισμού.». *

* Ὁ ἄγγλος Ἐπίσκοπος τοῦ Ely, ὑπὸ πολλῶν προτροπῶν νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς ἐν Λονδίῳ συγκλήσεως τοῦ περὶ οὗ ἀνωτέρω ὁ λόγος συνεδρίου τῶν ὀρθολογιστῶν, ἠρνήθη νὰ τὸ πράξῃ, ἐν δημοσιεύματι τοῦ δὲ ἐν τῷ ἐπαρχιακῷ του ὄργανῳ («Ely Diocesan Gazette») ὡς λόγους τῆς ἀρνήσεώς του ἔφερε τοὺς ἑξῆς: α) Εἶνε σπουδαῖον νὰ διατηρῆται τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου· ἕκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφράξῃ τὰς οἰας δήποτε γνώμας του, ἀρκεῖ νὰ μὴ βλασφημῇ, νὰ μὴ ἀσεμνο-

λογῆ ἢ νὰ παροτρύνῃ εἰς ἐγκλημα. β) Ἡ παρεμποδιστικὸς τοῦ συνεδρίου θὰ ἐλάμβανε τὴν μορφήν διωγμοῦ, ὃ δὲ διωγμὸς προκαλεῖ συμπαθείας ὑπὲρ τῶν διωκομένων, οὕτω δὲ ἀποτυγχάνει ὁ σκοπὸς τῆς παρεμποδιστικῆς. γ) Μεγάλως ἀντικαθῶ τὴν ἐντύπωσιν εἶναι ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ἐνταῦθα ἢ ὀπουδήποτε, φοβεῖται τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ, διότι τοιαύτη ἐντύπωσις θὰ ἀποκομισθῆ ἐκ τῆς παρακαλύψεως τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου. Οἱ ἅπλοιοι Χριστιανοὶ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ δικαιώσουν τὸν Χριστιανισμόν, αὐτῆ ὅμως ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ ἀπὸ ἐπιτιμίας. Πρὸς τοῦτοις δὲ, ἐάν τὸ συνέδριον σὰ ἐπεχειρεῖ νὰ προπαγανδίσῃ τὴν ἀθείαν, μᾶλλον ἐπαντὸ θὰ ἐξείσθευε, ἢ θὰ ἐβλάπτε τὴν Ἐκκλησίαν. Διότι ἡ ἀθεΐα, ἣτοι ἡ ἀρνήσις τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶνε σύστημα ἢ φιλοσοφία προωρισμένη διὰ κόσμον ἀνεπτυγμένον, ἐφ' ὅσον οὐδέποτε παρέχει ἐξήγησιν περὶ τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐμπειρίας, ἐξ ἄλλου δὲ γενικῶς ἀπικροῦεται ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς συνειδήσεως, τοῦλάχιστον ἐν τῇ χώρῳ ταύτῃ. Ἐλάχιστα πιστεύω ὅτι τὸ συνέδριον τοῦτο θὰ βλάψῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς θρησκείας. Μᾶλλον θὰ φέρῃ τὸ ἀντιθέτον ἀποτέλεσμα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα συνεκρότησεν δύο συνεδρίας τῆν Τριτην καὶ Πέμπτην, καθ' ἣν ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ΠΑ'. Συνοδικῆς Περιόδου, ἀνασκοπήσας δι' ὀλίγον τὸ ὅλον οὐδέποτε παρέχει ἐξήγησιν περὶ τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐμπειρίας, ἐξ ἄλλου δὲ γενικῶς ἀπικροῦεται ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς συνειδήσεως, τοῦλάχιστον ἐν τῇ χώρῳ ταύτῃ. Ἐλάχιστα πιστεύω ὅτι τὸ συνέδριον τοῦτο θὰ βλάψῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς θρησκείας. Μᾶλλον θὰ φέρῃ τὸ ἀντιθέτον ἀποτέλεσμα.

—Τὴν 10.30' πρωΐνῃ τῆς παρελθούσης Τετάρτης οἱ νέοι Συνοδικοὶ μητροπολίται μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἀνήλθον εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ παρεσχόν ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, παρισταμένου καὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τὴν νενομισμένην διαβιβασαίν. Ἀκολούθως οἱ νέοι Συνοδικοὶ συνήλθον εἰς τὴν πρώτην τῶν συνεδριάσεων, εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρισταμένου καὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας. Κατ' αὐτὴν μετὰ τὴν μακαρονισμένην τελετὴν ὁμιλήσας πρῶτος ὁ Μακαριώτατος, Ἀρχιεπίσκοπος, ἐκθέσας τὰ τῶν ἐργασιῶν τῆς προηγούμενης Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὰ κατὰ τὴν λήξανσιν συνοδικὴν περίοδον πεπραγμένα τῶν συνοδικῶν δικαστηρίων, πρωτοβάθμιου καὶ δευτεροβάθμιου. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, εἶπεν ὅτι ἡ νέα Σύνοδος θὰ ἐργασθῆ διὰ τὸν ὀρθοτικὸν καταρτισμὸν τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ διὰ τὴν μεταρροπὴν καὶ συμπλήρωσιν ὀρισμένων διατάξεων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ποινικῆς Δικονομίας. Καταλήγων, διεδήλωσε πρὸς τὸν παριστάμενον ὑπουργὸν τῶν Θρησκευμάτων τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτῆς ἐνεργῶς ἐκδηλωθῆν ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν λήξανσιν συνοδικὴν περίοδον. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο ἀποδεικνύεται κυρίως ἐκ τῶν καταρτισθέντων ἐκκλησιαστικῶν νόμων, σπουδαιότεροι τῶν ὁποίων εἶνε οἱ τῆς μισθοδοσίας τοῦ Ἐρημεριακοῦ Κλήρου, τῆς ἰδιότησεως Ἱεροδιδασκαλείων, οἱ περὶ Ο. Δ. Ε. Π. καὶ Τ. Α. Κ. Ε., ὁ περὶ καταχωρήσεως τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ Συντάγματος καὶ ἄλλοι. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, λαβὼν τὸν λόγον μετὰ τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον, ἐτόνισεν δὲ εἰς τῶν κυριωτέρων σκοπῶν τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως ὑπῆρξεν, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἄφ' ἧς ἀνέλαβεν αὐτὴ τὴν ἐξουσίαν, ἡ ἐνίσχυσις τῆς πίστεως καὶ ἐπομένως τῆς Ἐκκλησίας. Συνεχίζων ὁ κ. ὑπουργός, εἶπεν ὅτι τὸ σημερινὸν Κράτος συναρτάσθῃ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν λήψιν ὅλων ἐκείνων τῶν μέτρων, τὰ ὅποια ἐσκόπουν τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου διαβιώσεως τῶν κληρικῶν, τὴν ἀνάσθωσιν τῶν οικονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν γένει τὴν τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναίσθηματος παρὰ τῷ λαῷ, καὶ ἣν δὲν ἀπομένει διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χαραχθέντος κυβερνητικοῦ προγράμματος εἰς τὸν τομέα τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ ὁ καταρτισμὸς τοῦ νέου Καταστατικοῦ

Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ἡ συμπλήρωσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἡ ὁποία εἰς πολλὰ τῆς σημεῖα, δεόν νὰ καταστῆ αὐστηροτέρα. Διὰ τὴν εὐθυσίαν τῶν δύο αὐτῶν σπουδαίων ζητημάτων, ὁ κ. ὑπουργός τῆς Παιδείας ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν, ὅτι θὰ ὑπάρξῃ, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, ἀρμονικὴ συνεργασία μεταξὺ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ κ. ὑπουργοῦ, ἡ νέα Σύνοδος προέβη εἰς τὰ κατὰ τοὺς νόμους ἀρχιεπισκόπου. Ἐξελέγησαν δὲ: Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον: Πρόεδρος Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος, Μέλη: Θετῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος, Ἄρτης Σπυρίδων, Σάμου Εἰρηναῖος, Σεργῶν Κωνσταντίνος καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομος.

Δευτεροβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον: Πρόεδρος: Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Μέλη: Διδυμοτείου Ἰωακείμ, Ἱερσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους Σωκράτης, Σισανίου Διόδωρος, Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος, Γρεβενῶν Γεράσιος καὶ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος.

Ο. Δ. Ε. Π. Τακτικὰ μέλη: Διδυμοτείου Ἰωακείμ, Θετῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος.

Ἀναπληρωματικά: Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος καὶ Σεργῶν Κωνσταντίνος.

Τ. Α. Κ. Ε. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος.

Ἀποστολικὴ Διοκονία: Σισανίου καὶ Σατιστίας Διόδωρος καὶ Σάμου Εἰρηναῖος.

Ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαι: Σάμου Εἰρηναῖος.

Βυζαντινὴ Σχολὴ Ὁδείου: Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Δελτίον «Ἐκκλησία»: Ἱεροδωρος: Ἄρχιεπ. Ἀθηνῶν.

Μέλη: Σεργῶν Κωνσταντίνος καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομος.

Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Γραφικῶν: Πρόεδρος Μακ. Ἀθηνῶν, Μέλη: Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος καὶ Θετῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος.

Ἐπὶ τῶν γάμων: Ἱερσοῦ Σωκράτης.

Ἐπὶ τῶν μοναστηριακῶν: Ὑδρας Προκόπιος.

Ἐπὶ τῶν χειροτονιῶν: Γρεβενῶν Γεράσιος.

Ἐπὶ τῶν οἰδακτικῶν βιβλίων: Ζακύνθου Χρυσόστομος.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν, μετὰ δὲ τὴν ἐγκρισιν τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐξήτασε διάφορα ζητήματα.

—Μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδρίας τῆς Συνόδου συνήλθον εἰς συνεδρίαν τὸ Δευτεροβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐξήτασε δύο ὑποθέσεις.

—Ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δεκαπενθήμερος ἄδεια δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑγείας τῷ παρὰ τῆ Ἱερᾶς μητροπόλεως Ζιχνῶν Ἱεροκήρυκι Ἀρχιμ. Ἰουβενταλίῳ Ἐλευθεριάδῃ.

—Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ἐν τῇ Ριζαρείᾳ Ἐκκλησιαστικῆ Σχολῆ ἐτελέσθη Ἀγιασμὸς παρόντων τοῦ Διευθυντοῦ, τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν. Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ Διευθυντὴς κ. Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ ὑπομνήσας εἰς τοὺς μαθητάς ὅτι ἀπο τοῦ ἔτους τούτου ἡ Σχολὴ ἄρχεται λειτουργοῦσα ὡς Ἱεροδιδασκαλεῖον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Προγράμματος τοῦ νέου τύπου, κατέστησεν εἰς αὐτοὺς γνωστὰ τὰ πλεονεκτήματα, αἵνα τοῖς παρέξει ὁ νέος περὶ τῆς Ριζαρείου νόμος καὶ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ τροφίμοι θὰ φιλοτιμηθῶσι νὰ φανῶσιν ἀντάξιοι τῶν αἰδίων ἰδρυτῶν τῆς Σχολῆς καὶ πάντων τῶν ὑπὲρ αὐτῶν κοπιῶντων.

—Τῷ αὐτῷ Σαββάτῳ ἐν τῷ ἐν Βουλιαγμένη Ἐκκλησ. Ὁρφανοτροφείῳ μετὰ τὸν Ἐσπερινὸν ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος τελέσας τὸν Ἀγιασμὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους καὶ τῆς λειτουργίας τῆς ἐν τῷ Ἱδρύματι νεοσυστάτου διταξίου Προπαρασκευαστικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἀνέγνω εἰδικὰς εὐχὰς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν τροφίμων, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὁρφανοτροφείου κ. Ι. Ράμφου, τοῦ λοιποῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ καὶ παραθεριστῶν, ἀπέτεινε δὲ πρὸς τοὺς τροφίμους πατρικὰς ὑποθήκας ἀναπτύξας τὰ καθήκοντά των ὡς πρὸς τὴν μάθησιν καὶ τὴν διαγωγήν των.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Καθ' ἡ ἀναγράφει τὸ βουλγαρικὸν «Παμντορικὸν

Ἔργον», ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας ἀπηγόρευσε ὅπως εἰς τὰ Ἡμερολόγια τῆς ρωσικῆς τῆς ἐπαρχίας Κισοβίου καταχωρίζονται ὀνόματα ἁγίων τιμωμένων ὑπὸ τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, εἰς δὲ τοὺς ἐκεῖ ρώσους κληρικούς συνέστησε νὰ μεταβάλλωσι τὰς ρωσικὰς καταλήξεις τῶν ἐπιθέτων τῶν εἰς ρουμανικάς.

ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ

Τὸ ἀπὸ τοῦ 1903 ἰδρυθέν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἰσλαμικὸν θεολογικὸν Ἰνστιτούτον πρόκειται νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς νέον μέγαρον ἐν γηπέδῳ τοῦ δημοσίου ἐκλεγέντι ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐν Καίρῳ Θεολογικοῦ Πανεπιστημίου Ἀζχαρ. Εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τοῦτο φοιτῶσιν ἤδη 800 φοιτηταί, διδάσκουσι δὲ 50 καθηγηταί.

ΝΕΑ ΒΙΒΑΙΑ

Δῑ περιουσιακῶν συνειπειῶν τῆς Μοναχικῆς κοινῆς κατὰ τὸ Ἰουστινιανέιον δίκαιον Ἀθήναι 1938.

Ἰπὸ τοῦ διηγήρου κ. Χρυσόστομου Ι. Νεαμονιτάκη ἐξεδόθη εἰς τεῦχος ἕκ σελ. 31 μελέτη περὶ τῶν μεταβολῶν, αἰτινες ἐπέρχονται εἰς τὰ περιουσιακὰ ζητήματα μετὰ τὴν μοναχικὴν κοινῆν κατὰ τὸ Ἰουστινιανέιον δίκαιον. Ὁ Μοναχὸς μετὰ τὴν εἰς Μονὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ μεταβάλλει καταστασιν κατὰ οὐσιώδη τρόπον, ἀφοῦ ἀποχωρίζεται ἀποκοπόμενον τῶν συγγενειακῶν αὐτοῦ δεσμῶν. «Συγγένεια γὰρ τοῖς Μοναχοῖς ἐπὶ γῆς οὐκ ἔστι», κατὰ τὴν Νεαράν, ἀφοῦ τὸν «ἐν οὐρανῷ ἐξήλωσε βίον».

Συνέπειαι λοιπὸν τούτου εἶναι ἡ μεταβολὴ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ὡς πρὸς τὰ περιουσιακὰ ζητήματα τοῦ καρέντος, μὴ διατηρούντος πληρῆ τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ.

Ὁ συγγραφεὺς ὡς βάσιν τῆς μελέτης του λαμβάνει τὸ Ἰουστινιανέιον δίκαιον τῶν Νεαράν, διότι πρὶν τούτου δὲν ὑπῆρχον σοβαρὰ θεσπίσματα ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν τῶν μοναχῶν, οἷτινες ἐκ τούτου ὡς Ρωμαῖοι πολῖται ἐφαμοιοῦντο πρὸς τοὺς λοιποὺς πολῖτας, διατηροῦντες τὴν περιουσιακὴν τῶν μοναχῶν προσωπικότητα· τὸ πλῆθος ὁμοῦ τούτων καὶ ὁ ἰδιόρρυθμος αὐτῶν βίος ἔκαμν, ὥστε νὰ καθορισθῇ εἰδικὴ κατάστασις τῶν περιουσιακῶν τοῦ μοναχοῦ σχέσεων, ἧς ἐπῆλθον διὰ τῆς ἐκδόσεως ἰδίως τῆς 5 Νεαράς καὶ τῶν συμπληρωματικῶν 76, 123 καὶ 133. Ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν ἀναλυτικὴν αὐτὴν εἰσαγωγὴν ἐξετάζει τὴν 5 Νεαράν, ἧς εἶναι ἡ βάσις τῶν μοναχικῶν κληρονομικῶν σχέσεων. Διὰ ταύτης καθορισθῆ ὁ χρόνος πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀπόκρισιν, καὶ ἡ μοναχικὴ ἀξίωσις ὡς πρὸς τὴν περιουσιακὴν κυριότητα κατὰ τούτον, ἔτι δὲ καὶ παιδῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐγγάμου ὄντος τοῦ κειρομένου. Κατόπιν ἐξετάζεται ἡ 76 Νεαρά ἧς ἐξεδόθη ἵνα διαυκρινίσθ τὰ περιουσιακὰ ζητήματα τῶν μοναχῶν καὶ καθορισθῇ ὅτι ἡ προεκδοθεῖσα 5 Νεαρά δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν. Μετὰ τοῦτο ἐξετάζεται ἡ 123 Νεαρά ἐκδοθεῖσα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν διατάξεων τῆς 5 Νεαράς ὡς πρὸς τὰ δικαιώματα τῶν «οἰκείων παιδῶν» τῶν εἰς τὴν Μονὴν εἰσερχομένων πρὸς προστασίαν αὐτῶν, ἧς ἐγκρίεται εἰς δικαίωμα περιουσιακῆς διανομῆς καὶ οὐκ εἰς δικαίωμα διαθήκης κατὰ τὴν ἀρχουσαν γνώμην. Κατὰ τὴν νεαράν ταυτην καθορίζεται προσέτι ὅτι ὁ μοναχὸς κληρονομεῖ ἐκ διαθήκης, ἀποσβέννυνται δὲ καὶ λόγοι ἀποκληρώσεως πρὸ τῆς κοινῆς γεννηθέντες. Ἐπι δὲ ἐρῶνθιμι καὶ τὴν μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ γάμου εἰσοδὸν εἰς Μονὴν ἀμφοτέρων ἢ τοῦ ἑνὸς τῶν συζύγων, λυομένου τούτου αὐτοδικαίως ἀνευ διαζυγίου, καὶ καθοριζομένων τῶν «προικιμαίων συμφῶνων». Ἐξετάζεται ἐν συνεχείᾳ ἡ 133 Νεαρά, ἧς σαφέστερον ἀναπτύσσει τὴν περιουσιακὴν ἀνικανότητα τῶν μοναχῶν, ὥστε «μηδὲν παντελῶς ἴδιον ἔχει».

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν 4 τούτων Νεαράν ὁ συγγραφεὺς προβαίνει εἰς συμπεράσματα καὶ εἰς παρατηρήσεις ἐκ τῆς νομικῆς τάξεως τῶν πραγμάτων.

Ὁ μοναχὸς ἐπιδιώκει «κατάρθωσιν τοῦ κρείττονος βίου» ἔδει οὐδὲν νὰ ἔχη ἴδιον καὶ ἐν κοινῷ ζῆν, δι' ὃ ἅμα τῇ εἰσοδῷ συνηλουθῶσιν τὰ πράγματα «κἂν εἰ μὴ ἠγῶς εἰσάγειν ταῦτα». Ἐκ τούτων ἐνομίσθη ὅτι ἡ νομικὴ θέσις τοῦ μοναχοῦ προσκοινοῦται πρὸς ἐναλλαγὴν προσωπικῆς καταστάσεως, ὅπερ δὲν συμβαίνει. Συνειπειᾶ

τούτου ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει καὶ ἀποκρούει τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ μοναχισμοῦ εἰς ὑπεξουσιότητα.

Ἐξετάζεται κατόπιν ἡ νομικὴ φύσις τῆς προσκτήσεως τῆς πρὸ τῆς κοινῆς περιουσίας ὑπὸ τῆς Μονῆς, ἧς εἶναι καθολικῆς διαδοχῆς ἰδιορρύθμου ἀναφαινομένης ὡς πρὸς τὰ χρέη καὶ τῆς διατροφῆς τῶν τέκνων, περὶ ὧν καὶ πρὸ τῆς Ἰουστινιανέιου νομοθεσίας ὤρισεν ἡ ἐν Γάγγρῳ συνοδος διὰ τοῦ 15ου κανόνος. Τῆς προσκτήσεως ταύτης ἐξαιροῦνται διάφοροι σχέσεις, αἰτινες καθορίζονται προσωποπαγεῖς τυγχάνουσαι.

Κατόπιν τούτων ὁ συγγραφεὺς προβαίνει εἰς εἰδικὰς παρατηρήσεις ὡς πρὸς τοὺς παῖδας τοῦ μοναχοῦ πρὸς τὸ κῆρος τῆς πρὸ τῆς ἀποκάρσεως δωρεᾶς αἰτία θανάτου. Διὰ τοὺς παῖδας μόνον ὡς πρὸς τοὺς κατιόντας καὶ οὐκ τοῦ ἀνιόντας καὶ ἐκ πλαγίου θὰ γίνῃ ἡ διανομὴ τηρουμένου τοῦ ποσοστοῦ ὡς μέτρον τῆς νομίμου μοίρας. Διαθήκη ὁ μοναχὸς κατὰ τὸ δίκαιον τοῦ Ἰουστινιανοῦ δὲν δύναται νὰ συντάξῃ μὴ ἔχων περιουσιακὴν ἱκανότητα, ματαιοῦται δὲ καὶ ἡ πρὸ τῆς ἀποκάρσεως διαθήκη κατὰ τὴν ἀρχουσαν γνώμην. Καὶ ἡ αἰτία θανάτου δωρεᾶ ματαιοῦται ἐλλείψει ἀντικειμένου διὰ τῆς ἀποκάρσεως καὶ τῆς εἰς τὴν Μονὴν προσκυρώσεως.

Τοιαύτη ἡ μελέτη τοῦ νεαροῦ διηγήρου κ. Χρυσ. Νεαμονιτάκη μετὰ λόγου ἀναπτύξαντος τὰς περιουσιακὰς συνέπειας τῆς μοναχικῆς κοινῆς κατὰ τὸ δίκαιον τῶν Νεαράν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὅστις ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὸν μοναχισμόν εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἰδεώδους χριστιανικοῦ βίου, καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὸν μοναχὸν παρθεναίαν, ὑπακοὴν καὶ ἀκτημοσύνην. Ὁ κ. Νεαμονιτάκης εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ μελέτην περὶ τὸ δίκαιον τῶν κανόνων καὶ τῆς Ἐκκλησίας καταφαίνεται γνώστης τῶν πηγῶν, ὡς ἐπιτυχῶς ἀναπτύσσει, χειριζόμενος καὶ τὴν ξενὴν βιβλιογραφίαν, ἐξ οὗ προσδοκῶμεν τὴν περὶ τὸ δίκαιον τοῦτο σοβαρὰν αὐτοῦ ἐνασχόλησιν πρὸς δημιουργίαν μεταξὺ τῶν νεωτέρων νομικῶν ἀξίων ἐργατῶν περὶ τὸν κλάδον τοῦ τε κανονικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου εἰδικευομένων καὶ ἔξω τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου.

Τὸ νεαρόν δὲ τῆς ἡλικίας του ἐπιτρέπει, ἵνα, ἐνισχυόμενος καὶ ἐν Εὐρώπῃ συμπληρώων τὰς μελέτας του, καταστῇ ἐπιστρεφὼν ἀξίος ἐρημηγευτῆς καὶ διδασκαλὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, πολυτίμου δὲ σύμβουλος τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Καὶ εἶναι δὲ γνωστὸν πόσον σπανίζον μεταξὺ τῶν νεωτέρων οἱ περὶ τὸ δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας, ἀσχολούμενοι.

Τὸ ζήτημα τῆς κληρονομίας τῶν μοναχῶν εἶναι σήμερον ἐπίμαχον κατόπιν τῆς ψηφίσεως νεωτέρων νόμων ἀνευ παγίας νομολογίας. Ὁ κ. Νεαμονιτάκης θὰ ἠδύνατο εὐστόχως νὰ ἐξετάσῃ τὰ σήμερον ἰσχύοντα, καθορίζων τὴν νομικὴν θέσιν τῶν μοναχῶν (ὑπὸ τούνομα τοῦτο νοοῦνται καὶ οἱ Ἱερομόναχοι) τῶν ἐν Μοναῖς ἐνδειαυτέμων, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ διακονούντων εἰς διαφόρους θέσεις καὶ τῶν μὴ ἔχοντων κοινὰς ἀγαθῶν ἱεράων, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8957)2)71 ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν Ἑλλάδι ἔχομεν μόνον Ἱερομονάχους καὶ ἐγγάμους ἱερεῖς (α).

Ἐν Καρδίτῃ

† Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

(α) Ἴδε καὶ τὰς ἐμὰς σχετικὰς διατριβὰς: Ἡ νομικὴ τῶν μοναχῶν ἱκανότης. Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος Ἀλεξανδρείας 1909 σ. 43.—Οἱ μοναχοὶ ἐν σχέσει μετὰ τὸν νόμον περὶ Γενικοῦ Ἐκκλησ. Ταμείου. Περιοδικὸν Τρεῖς Ἱεράρχαι 1910 ἀρ. 19—20—21.—Περιουσιακὰ σχέσεις τῶν μοναχῶν πρὸς τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον περιοδ. Τρεῖς Ἱεράρχαι 1910 ἀρ. 31.—Ἡ ὑπόθεσις παρὰ τοῖς μοναχοῖς. Ἐκκλησία 1937 ἀρ. 37.

Ἄντ. Φ. Χαλᾶ Ποιὸς ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς Πολιτείας (σ. 11).—Τὰ μορφωτικὰ μέσα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος: τὸ μουσικὸν τοῦ ἑλληνικοῦ θαύματος (σ. 15).—Τὰ εὐαγγέλια τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος (σ. 14).—Τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἡ νεωτέρα Ἑλλάς θὰ πραγματοποιήσῃ πολιτισμὸν ἀντάξιον τῆς ἀρχαίας (σ. 16).—Διονύσιος ὁ Ἀρσεοπαγίτης (σ. 16). Ἀθήναι, τύποις Σεργιάδου, 1938.—Ἄπασαι αὗται αἱ ἐκδόσεις ἀποτελοῦσι σειρὰν ὑπὸ

τόν γενικόν τίτλον «Ἑλληνικαὶ παραδόσεις—Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς».

Θεοδωρῆτου Κοκκινάκη δ. Θ., 'Ο Θεὸς εἰς τὴν ζωὴν μας, Νέα Ὑόρκη 1938 (σ. 16).

Γερασίμου Γ. Κονιδάρη 'Επιτομὸς Ἑκκλησιαστικῆ Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ εἰσαγωγῆς. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Γ' τόμου τῆς «Θρησκευτικῆς καὶ Χριστιανικῆς Ἑγκυκλοπαιδείας». Ἀθήναι 1938 (σ. ιβ' +157-416).—Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν, ἐν ἧ ὁ λόγος περὶ τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐπισιτήσης καὶ τῆς προχριστιανικῆς θρησκευτικῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος, τὸ κύριον σῶμα τῆς ἐπιτομῆς διαίρεται εἰς 4 περιόδους. Τούτων ἡ μὲν πρώτη—ἑλληνιστικὴ καὶ πρωτοχριστιανικὴ—περιλαμβάνει τὴν ἀποστολικὴν, τὴν μεταποστολικὴν καὶ τὰς μέχρι τοῦ 733 ἐποχάς, ἡ δὲ δευτέρα τὴν βυζαντινὴν, ἡ τρίτη τὴν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ιβ' μεταβυζαντινὴν καὶ ἡ τετάρτη τὴν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ιθ' αἰ. μέχρι σήμερον. Το ὅλον ἔργον προοῖον ἐπισταμένης μελέτης τῶν πηγῶν καὶ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας, ἥτις παρατίθεται ἐν τῷ τέλει τοῦ ἀρθροῦ, ἀποτελεῖ ἀξιόλογον ἐπιτομὴν τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Πρωθυερέως Σάνθου Α. Σολομώντος, π.θ., Ἄριστον ἐγγεγραμμένον ὑγιεινῆς. 'Ο Δεκάλογος τοῦ θεοπρόπου Μωϋσέως. Ἀθήναι 1938 (σ. 100).

Τιμοθέου Βενερέη, Μητροπολίτου Κρήτης, Νεοφύτος ὁ Πατελλάρος. Ἐν Ἀθήναις 1938. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπετ. Ἐταιρ. Κρητικῶν Σπ. Ἀξιόλογον ἱστορικῆς κριτικῆς μελέτης περὶ τοῦ πρώτου μητροπολίτου Κρήτης Νεοφύτου Πατελλάρου (ΙΖ' αἰ.) μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατάκτησιν τῆς νήσου, ἐπὶ τῇ βάσει δύο αὐτογραφῶν ἐγγραφῶν αὐτοῦ.

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν μοναχὸν Διονύσιον Ἀνδρεάδην (ἀγγώστου διαμονῆς)

Προσκαλεῖται νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου, Οἰκονόμου Κασιαντίνου Καρλοπούλου, ἐκτελοῦντος καθήκοντα ἀνακριτοῦ κατ' ἐντολὴν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους, ἐν τοῖς γραφείοις τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κίτρους τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου 1938, ἡμέρᾳ Τετάρτῃ καὶ ὥρᾳ 10 π. μ. ἵνα ἀπολογηθῆς δια τὴν ἐπὶ ὀραπευτικῆς ἐκ τοῦ ματοχίου τῆς Μακρορράχης κατὰ σοῦ κατηγορίαν. Ἐν Κατερίνῃ τῇ 20ῃ Σεπτεμβρίου 1938. Ἐντολὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους.

'Ο Ἀνακριτῆς † Οἰκονόμος Κ. Ν. Καρλόπουλος

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Μαρωσίας καὶ Θάσου

Προκαίμενον ν' ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἰ. μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας Κομοινηῆς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 8 προσεχούς Νοεμβρίου ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 1369—ἀρθρ. 66 καὶ 68 ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω. 'Ο Τοποτηρητῆς Ἀρχιμανδριτῆς Πανάρετος Ἐν Κομοινηῇ τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1938.

Ι. Μητρόπολις Ἐδέσσης—Πέλλης

Χρησεύτης τῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἐδέσῃ μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἢ «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» μὴ παρουσιασθέντων ὑποψηφίων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀναγ. Νόμου 1369—1938 ἀρθρ. 66, καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ προσόντα τῆς γ' κατηγορίας ἤτοι Ἰσραητικῶν Σχολῶν, Δημοδιδασκάλων ἢ ἀποφοίτων γυμνασίων, ἵνα καταλάβωσι τὴν ἀνωτέρω θέσιν ἐντὸς μηνός, προσάγοντες τὰ σχετικὰ περὶ τῶν προσόντων αὐτῶν. Ἐν Ἐδέσῃ τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1938. † 'Ο Ἐδέσσης Κωνσταντῆς.

Ι. Μητρόπολις Σπάρτης

Συνωδὰ τῷ ἀρθρῷ 81 τοῦ καθιερωθέντος Νόμου 5439 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ὅπως μέχρι τῆς 18ης Ὀκτω-

βρίου 1938 ἔτους ὑποβάλλωσι μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνέργειαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χρηρευοῦσαν θέσιν τοιοῦτου ἐν τῷ χωρίῳ Πέρραινη τοῦ τέως δήμου Θεραπνῶν. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1938.

† 'Ο Σπάρτης Διονύσιος

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς ἰ. Μητροπόλεως Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης διακηρύττει ὅτι ἐκτιθεταὶ εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς μισθώσεως 1) τοῦ ἀγρόκτημα Κόνθι Μπέλεσι τῆς ἰ. μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῷ ἐλαιοδένδρων. 2) ὁ λαχανόκηπος Κοιλῆδος τῆς ἰ. μονῆς ἀγ. Ἀναργύρων Ἐρμιόνης, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῷ ἐλαιοδένδρων βάσει τῶν ὄρων τῶν ὑπ' ἀριθμ. 798 καὶ 799 διακηρύξεων τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς ἰ. Μητροπόλεως Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται διὰ μὲν τὸ Κόνθι Μπέλεσι ἐν Πόρῳ, διὰ δὲ τὸν λαχανόκηπον Κοιλῆδος ἐν Κρανιδίῳ, εἰς τοὺς ἀναγῆθεις τόπους τῶν δημοπρασιῶν τὴν 2αν Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ ἐν Πόρῳ Ὑπ'στῆματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

'Ο Πρόεδρος

† 'Ο Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς ἰ. Μητροπόλεως Χαλκίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτιθεταὶ εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ τετραετῆς μισθώσεως τῆς ρηινοσυλλογῆς τοῦ ἐν Μαντουδίῳ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ΟΔΕΠ δασοῦς τῆς ἰ. μονῆς Γαλατάκη, βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 197 ἐ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν καὶ συγγραφῆς ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Χαλκίδι, εἰς τὸν συνῆθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1938 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Πρῶτη προφορὰ ὀρίζεται το ποσὸν τῶν δραχμῶν 70.000. Τῆς συγγραφῆς ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ ἐν Χαλκίδι Ὑπ'στῆματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

'Ο Πρόεδρος

'Ο Πρωτοσύγκελος Ἀρχιμ. Β. Κωνσταντίνου.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς ἰ. Μητροπόλεως Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης διακηρύττει ὅτι ἐκτιθεταὶ εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μισθώσεως ὁ ἐφεινός ἐλαιόκαρπος τῶν ἐλαιοδένδρων τοῦ κτήματος Κόνθι Μπέλεσι τῆς ἰ. μονῆς μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Καλαυρίας βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 888 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς ἰ. Μητροπόλεως Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Πόρῳ εἰς τὸν συνῆθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1938 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, καὶ λοιπῶν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οικίῳ Ὑπ'ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

'Ο Πρόεδρος

† 'Ο Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία :

- † 'Ο Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † 'Ο Σερρών ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- † 'Ο Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐπεύθυνος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύποις «Φοίνικας» ὁδὸς Λεωννάτου 4, Τηλ. 54-229